

ΉΠΑΜΕΝΟ

ΒΕΛΟΣ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΗ
ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

5

Η ΑΙΧΜΑΛΟΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Κόδρος

ΤΑ ΔΥΟ νεαρά αγόρια του 20ού αιώνα, ο Πέτρος Μέξης κι' ο Σάμ Σάμσον, βρίσκονται μπροστά στον πανάρχαιο βασιλιά της 'Αθήνας τόν Κόδρο την ώρα που η 'Αθήνα πολιορκείται από τους Δωριείς. (*)

Ο ήρωϊκός βασιλιάς φοράει την λαμπρή πολεμική του πανοπλία και έτοιμάζεται να τρέξη στα τείχη για να βρεθή πρώτος επάνω στις επάλξεις.

Ο Πέτρος κι' ο Σάμ φορούν τα ράσα των ιερέων του Μαντείου κι' έχουν έλθει για να δώσουν τόν χρησμό στον

(*) Δύσατε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Τὸ Βέλος κινδυνεύει».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Κόδρο πού τὸν ἄκουσαν ἀπὸ τοὺς πραγματικούς ἱερεῖς λίγο πρὶν πεθάνουν.

Ὁ Κόδρος τοὺς κυττάζει ἀνυπόμονα.

— Λοιπὸν; ρωτάει. Περιμένω ν' ἀκούσω τὰ λόγια τῆς μάντιδας.

Ὁ Πέτρος κάνει ἓνα δῆμα μπροστά.

— Γενναῖε βασιλιά, λέει μὲ λύπη, ὁ χρησμός πού ζητᾶς εἶναι αὐτός: «Μόνο ἂν ὁ βασιλιάς Κόδρος σκοτωθῇ ἀπὸ τὸ χέρι Δωριέως, ἢ Ἀθήνα θὰ σωθῇ».

Ἕνας ψίθυρος ὀδυνηρῆς ἐκ πληξέως γεμίζει τὴν αἴθουσα τοῦ ἀνακτόρου.

Οἱ ἄρχοντες, πού περιτριγυρίζουν τὸν Κόδρο, κυττοῦν τὸν ἀγαπημένο τους βασιλιά μὲ ἀγωνία.

Ἐκεῖνον τὸ πρόσωπο δὲν δείχνει κανέναν φόβο.

Εἶναι ὁ μόνος πού ἔχει ἀπομείνει ἀπαθὴς στὸ ἄκουσμα τῆς φοβερῆς προφητείας.

Τὰ μάτια του στὸ βάθος τοῖς ἔχουν μιὰ υπέροχη λάμψη.

— Πολὺ καλὰ, λέει μὲ ψυχραὶμη φωνή. Θὰ κάνω λοιπὸν αὐτὸ πού πρέπει. Θὰ δώσω στοὺς Δωριεῖς στρατιώτες τὴν εὐκαιρία νὰ μὲ σκοτώσουν.

Ἕνας σεβάσμιος γέρο — ἄρχοντας τρέχει κοντὰ του μὲ τὸ πρόσωπο κατὰχλωμο ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Βασιλιά μου, μουρμουρίζει μὲ φρίκη αὐτὸ πού λὲς εἶναι τρομερό! Μποροῦμε νὰ γοῦμε ὅλοι ἀπὸ τὴ μυστικὴ

πύλη καὶ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τοὺς πολιορκητές. Μποροῦμε νὰ πάμε μακριὰ νὰ χτίσουμε μιὰ καινούργια πόλι.

Ὁ Κόδρος χαμογελᾷ συγκινημένος καὶ ἀκουμπᾷ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ ἡλικιωμένου ἀνθρώπου.

— Καθῆκον μου εἶναι νὰ σώσω τὸ βασιλείό μου ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς λέει μὲ σταθερὴ φωνή. Ἀφοῦ ὑπάρχει τρόπος πρέπει νὰ τὸ κάνω. Μὴν προσπαθῆτε νὰ μ' ἐμποδίσετε. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς τυχεροὺς βασιλιάδες γιατί σ' ἐλάχιστους ἔγινε ἡ τιμὴ νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ πεθάνουν γιὰ τὴν πατρίδα πολεμώντας. Ἐμπρός! Ἄς τρέξωμε στὰ τεῖχη γρήγορα...

— Δὲν πρέπει νὰ διαστῆς Βασιλιά μου, ἐπιμένει ὁ γέρο - ἄρχοντας πού εἶναι κοντὰ του. Μπορεῖ ὁ Χρησμός νὰ μὴν εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνος πού νομίζεις. Μπορεῖ νὰ κρύβῃ κάποιο κρυφὸ νόημα κι' ἐσύ στὴ διασύνη σου νὰ χάθῃς ἀδίκαια.

— Ὁ Χρησμός εἶναι ὁλοκάθαρος, ἀποκρίνεται ὁ Κόδρος ἀνυπόμονα. Ἐμπρός!

Ταῦτ' ἡ φορὰ ὁ Πέτρος Μέξης τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πού ἔχει ταξιθεῖ στὸ Παρελθὸν μὲ τὴν ἀσύγκριτη μηχανὴ τοῦ Χρόνου, εἶναι ἐκεῖνος πού μπαίνει στὸν δρόμο τοῦ βασιλιά καὶ τὸν σταματᾷ.

Τοῦ λέει μὲ σταθερὴ φωνή:

— Μὴ διὰζῃσαι βασιλιά! Οἱ ἐχθροὶ σου ἔχουν μάθει κι'

έκείνοι τὸν Χρησμό. Γνωρίζουν πῶς ἂν σκοτωθῇς εἶναι χαμένοι κι' ἔτσι κανεῖς δὲν θὰ σηκώσῃ τὸ σπαθί του νὰ σέ χτυπήσῃ. Θὰ προσπαθήσουν νὰ σέ πιάσουν ζωντανό.

Ὁ Κόδρος μένει ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα.

— Πῶς ἔμαθαν οἱ Δωριεῖς τὸν Χρησμό; ρωτᾷ παραξευμένος.

— Τὸ Μαντεῖο, βασιλιά, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος, σου εἶχε στείλει δυὸ ἄλλους ἱερεῖς πρὶν ἀπὸ μᾶς, ποὺ οἱ ἐχθροὶ σου τοὺς ἐπίασαν στὸν δρόμο καὶ τοὺς σκότωσαν. Ἀπ' αὐτοὺς ἔμαθαν τὸν Χρησμό.

Ἡ θυσία

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Κόδρος πηγαινοέρχεται μέσα στὴ σάλλα τοῦ ἱπνακτόρου του σὰν λιοντάρι στὸ κλουβί.

Οἱ ἄρχοντες ποὺ τὸν τριγυρίζουν φαίνοντ' εὐτυχισμένοι.

Λατρεύουν τὸν βασιλιά τους καὶ δὲν θάθελαν νὰ χαθῇ.

Προτιμοῦν νὰ κάνουν ἐξοδο ὅλοι μαζί καὶ νὰ πάνε νὰ χτίσουν ἄλλου μιὰ κουνούργια πολιτεία, μὲ τὸν ἴδιο βασιλιά.

Ὁ Κόδρος ὅμως δὲν συμμερίζεται τὰ αἰσθήματά τους.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι σκοτεινό.

Τὰ μάτια του μισόκλειστα.

Τὸ μυαλό του γεμάτο σκέψεις.

Βασανίζεται προσπαθών-

τας νὰ βρῇ τὴ λύσι.

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ.

Ξαφνικά, στέκεται.

— Καλὰ λοιπόν, φωνάζει μὲ βροντερὴ φωνή.

Καὶ μονομιᾶς ἀρχίζει νὰ βγάλῃ τὴν ἀστραφτερή του πανοπλία, ἐνῶ ταυτόχρονα δίνει καίνουργια διαταγή:

— Νὰ μοὺ φέρετε τὴν πανοπλία ἐνὸς ἀπλοῦ πολίτη! Γρήγορα! Οἱ Δωριεῖς θὰ πρὸ σέχουν νὰ μὴν σκοτώσουν τὸν βασιλιά τῶν Ἀθηναίων... Δὲ θὰ τοὺς πειράζει ὅμως καθόλου νὰ σκοτώσουν ἕναν ἀπλὸ στρατιώτη. Μόλις μὲ δῆτε νὰ πέφτω, νὰ μὲ δεῖξετε πάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη στοὺς ἐχθροὺς γιὰ νὰ μὲ γνωρίσουν... Ὅταν καταλάβουν πῶς μὲ σκότωσαν θὰ ξέρουν πιά πῶς οἱ θεοὶ εἶναι μαζί μας καὶ θὰ τραποῦν σὲ φυγὴ τρομοκρατημένοι!

Ἡ διαταγὴ του ἐκτελεῖται γρήγορα.

Οἱ ἄρχοντες γεμάτοι ἀγωνία τὸν παρατηροῦν ποὺ φοράει τὴν πανοπλία τοῦ στρατιώτη ἀλλὰ ἔχουν καταλάβει πιά ὅλοι, ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικότητά του, πῶς δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα, γιὰ νὰ τὸν σταματήσουν.

Ἀρπάζει ἕνα σπαθί καὶ τρέχει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του πρὸς τὰ τεῖχη.

Οἱ εὐγενεῖς του τὸν ἀκολουθοῦν κι' ἀκόμα πιὸ πίσω ἀκολουθοῦν τὰ δυὸ ἀγόρια, ποὺ ἀνήκουν σ' ἕναν ἄλλον, ἐντελῶς διαφορετικὸ κόσμο, ὅλ्ला μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης ἔχουν φτάσει ὥς ἐκεῖ

για να παρastoύν μάρτυρες σε μια μεγάλη στιγμή της Ιστορίας.

Ο Κόδρος ανεβαίνει πάνω στα τείχη, την ώρα που οι Δωριείς κάνουν γενική επίθεση.

Πρώτος με το σπαθί στο χέρι, ανάμεσα σε μερικούς, άλλους στρατιώτες, πηδάει άφοβα εναντίον των εχθρών και χωρίς να προφυλάγεται.

Ένα σπαθί πέφτει βαρύν επάνω στο κεφάλι του και τον αφήνει νεκρό...

Ο γενναίος βασιλιάς σωριάζεται χαμογελώντας!

Οι άρχοντες που παρηκολούθησαν τη σκηνή, όρμούν

τώρα και παίρνουν στα χέρια τους το κορμί του νεκρού, ήρωϊκού βασιλιά...

Το δείχνουν στους εχθρούς, ξαπλωμένο σε μια άσπριδα.

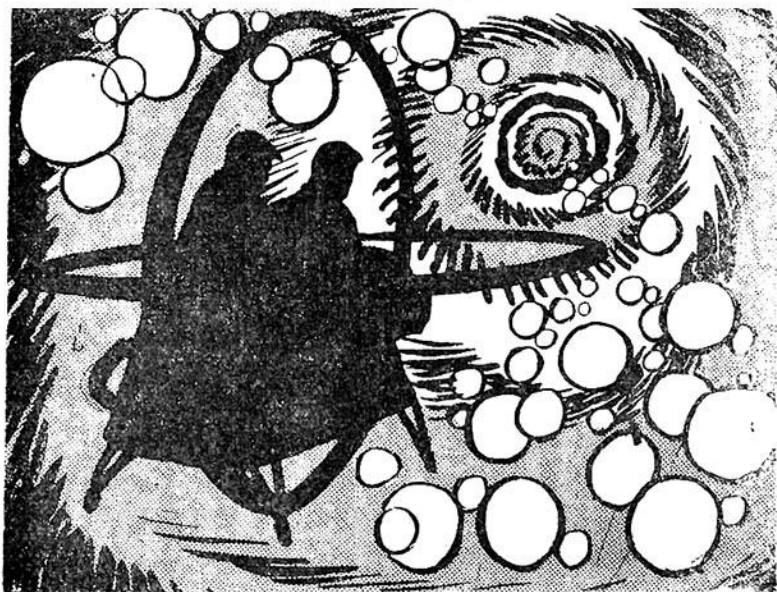
— Δωριέας στρατιώτης σκότωσε τον βασιλιά μας!, ουρλιάζουν. Οί Θεοί θά σάς συντρίψουν τώρα!

Οί εχθροί που ήξεραν πως αν σκότωναν τον Κόδρο ήταν χαμένοι, όπισθαχωρούν με φρίκη στη θέα του νεκρού βασιλιά με τη στολή του όπλίτη.

Το φοβερό νέο διαδίδεται με την ταχύτητα της άστραπής από στόμα σε στόμα κι' όπ' άκρη σ' άκρη του τερά-

— Τί τρέχει, Πήτ; "Όταν θά διαβάσης όλη τη βιβλιοθήκη, τί θάχης μετά;

Οί πρασινοκόκκινες άστραπές τους τυλίζουν ακόμα μιá φορά.

στιου στρατού των.

Σε λίγο αρχίζουν νά τρέχουν άτακτα... Τρομοκρατημένοι...

Οί 'Αθηναίοι παίρνουν θάρρος.

Βγαίνουν από τὰ τείχη και τούς κυνηγούν.

'Εκείνοι όμως είναι πολύ φοβισμένοι για νά σταθούν νά δώσουν μάχη.

Δέν πρόκειται νά πλησιάσουν άλλη φορά με κατακτητικούς σκοπούς, την 'Αθήνα...

Κι' ο νεκρός Κόδρος, ξαπλωμένος μέσα στην άσπίδα που είναι τὸ στερνό του κρεβάτι, έχει πετρωμένο άκόμα στο ώραίο πρόσωπό του

τὸ υπέροχο χομέγελο τῆς θυσίας, με τὸ οποίο καλωσώρισε τὸν θάνατο.

Τὰ δυὸ ἀγόρια ἀφωνα ἀπὸ τὴ συγκίνησι παρακολουθοῦν ὅλ' αὐτά, καθὼς ἔχουν ἀνέβει κι' ἐκεῖνα πάνω στὰ τείχη, ἀνάμεσα στοὺς 'Αθηναίους πολεμιστές.

— 'Η 'Ιστορία ἔχει γράψει με δλόχρυσα γράμματα αὐτὴ τὴ γενναία πράξι τοῦ Κόδρου!, μωρμουρίζει ὁ Πέτρος στὸν φίλο του. Μποροῦσες ποτὲ νά φανταστῇς πὼς ἐσύ κι' ἐγὼ θάχαμε κάποια ἀνάμιξι σ' αὐτὴ ἐνὼ μᾶς χωρίζουν τρεῖς δλόκληρες χιλιετηρίδες; Πόσο παράξενα εἶναι ὅλ' αὐ-

τὰ καὶ πόσο μεγαλειώδης ἡ ἐφεύρεσις τοῦ πατέρα!...

Ἡ συγκίνησις τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει, καθῶς βλέπει γέροντας γυναῖκες καὶ παιδιά, νὰ κλαῖνε σπαρακτικά, γύρω ἀπὸ τὸν νεκρὸ τοῦ ἡρώϊκου Κάδρου.

— Κύτταξέ τους!, συνεχίζει. Ζοῦν ὅλοι γύρω μας! Κλαῖνε, ἀλλὰ εἶναι καὶ περήφανοι γὰρ τὸν βασιλιά τους, ποὺ καίγεται νεκρός!... Μποροῦμε νὰ τοὺς μιλήσωμε καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσουν... Μποροῦ με νὰ τοὺς ἀγγιξώμε... Κι' ὁμως... Ἡ μιά σ τ ι γ μ ῆ πού θὰ χρειαστῇ τὸ «Ἰπτάμενο Βέλος» γιὰ νὰ μᾶς ξαναγυρίσῃ κοντά του, γι' αὐτοὺς ἐδῶ θὰ μετατραπῇ σὲ ἀλυσσιδα ὁλόκληρη ἀπὸ αἰῶνες, πού δὲ θ' ἀφήσῃ πάνω στὸν φλοῖδ' τῆς γῆς, οὔτε τὴ στάχτη τους!... Εἶναι τρομερό!

— Ναί, εἶναι τρομερό!, μουρμουρίζει κι' ὁ Σάμ Σάμσον. Ἀφῆσα τὰ παγούρια μετὰ τὰ γάλα πάντα στὸ «Βέλος», ἀντὶ νὰ τ' ἀφήσω στὸ ψυγεῖο καὶ δὲν ἀποκλείεται νὰ... κόψῃ!

Σχέδια ἀμύνης

ΤΙΣ ΑΜΕΣΩΣ ἐπόμενες μέρες πού περνοῦν, ὁ Πέτρος Μέξης εἶναι πολὺ ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος.

Δὲν λέει τίποτα στὸν ἀγαπημένο του φίλο, γιατί δὲν θέλει νὰ τὸν στενοχωρήσῃ κι'

ἐκείνον, ἀλλὰ ὅλες του τὴν ἐλεύθερες ὥρες κλείνεται συνεχῶς στὴ βιβλιοθήκη του καὶ διαβάζει χωρὶς διακοπῆς, σὰν νὰ προσπαθῇ ν' ἀνακαλύψῃ κάτι πού ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία.

Ὁ Σάμ πού βρῖσκεται τακτικώτατα μαζί του, δὲν ἀργεῖ φυσικὰ νὰ παρατηρήσῃ τὴν νευρικότητά του Ἑλληνόπουλου.

— Τί τράχει, Πήτ; τὸν ρωτᾷ τέλος, μετὰ μάτια γουρλωμένα. Ὅταν θὰ διαβάσῃς ὅλα τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης σου, τί θάχῃς μετὰ;

Ὁ Πέτρος χαμογελάει.

— Δὲν θὰ τὰ διαβάσω ὅλα, Σάμ, ἀποκρίνεται. Μὴν ἀνησυχῇς! Δὲν μοῦ φτάνει ὅλη ἡ ζωὴ μου γιὰ νὰ διαβάσω τόσα βιβλία πού ἔχει ἀγοράσῃ ὁ πατέρας μου... Ἀπλῶς κάτι ψάχνω νὰ βρῶ...

— Σὰν τι περίπου, Πήτ, νὰ ψάξω κι' ἐγώ, μήπως σὲ βοηθήσω;

— Σὰν κι' αὐτὸ πού εἶχες βρῇ ἐστὶν τὴν πρώτη φορά, Σάμ!, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος σχεδὸν εὐθυμα, ἐξ αἰτίας τοῦ ὕψους τοῦ φίλου του.

— Τί εἶχα βρῇ ἐγώ; Ἐκεῖ νη... τὴν κατσικούλα, ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων;

— Ὁχι, ἀθεόφοβε! Δὲν μπορεῖ τὸ μυαλό σου νὰ πάῃ πουθενά, ἀλλοῦ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γάλα; Ψάχνω νὰ βρῶ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ἀνακαλύψωμε ἕναν κρυμμένο θησαυρὸ, μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ «Βέλους»! Θυμάσαι τὴν πρώτη φορά πού σκέφθηκες νὰ βρούμε τοὺς θη

σαυρούς του πειρατή Μόργκαν; (*). Τότε σταθήκαμε άτυχιοι, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὰ καταφέρωμε καλύτερα, γιατί εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη!

— Ναί! Ἀπόλυτη ἀνάγκη!, λέει κι' ὁ Σάμ Σάμσον καὶ ξερογλείφεται. Πρέπει ν' ἀγοράσω ἐκεῖνο τὸ πρατήριο τοῦ γάλακτος. ὦ, ἐννοια σου, Πήτ! Δὲν θὰ πουλάω καθόλου! Θὰ τὸ πίνω ὅλο μόνος μου!

— Τὰ λεφτὰ τὰ χρειάζομαστε γιὰ κάτι σοβαρότερο πρὸς τὸ παρόν...

— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ φανταστῶ Πήτ!

Ὁ Πέτρος χαμογελάει πάλι μὲ τὴν ἀφελεία τοῦ φίλου του.

— Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγὼ νὰ τὸ φανταστῇς, τοῦ λέει. Δὲν εἶναι παρὰ λίγες μέρες ποὺ παραλίγο νὰ χάσωμε τὴ ζωὴ μας καὶ τὸ «Βέλος» μαζί, ἐξ αἰτίας ἐκείνων τῶν κατασκόπων ποὺ βρέθηκαν ἐδῶ μέσα...

— Μά... πεθάνανε ὅλοι Πήτ!

— Τὸ ξέρω... Δὲν ἀποκλείεται ὅμως, πρὶν πεθάνουν νὰ ἔστειλαν ἀναφορὰ, στὴ χώρα τους, σχετικὰ μ' ἐμὰς καὶ μὲ τὸ «Βέλος» καὶ νάρθουν ἄλλοι νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν, ποὺ τώρα πιά θὰ εἶναι περισσότεροι καὶ πιο προσεκτικοὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους...

Τὰ ματάκια τοῦ Σάμ γίνονται καὶ πάλι ὁλοστρόγυλα

καὶ γεμίζουν ἀνησυχία.

— Λές, Πήτ; τσιρίζει. Τότε νὰ στήσωμε φάκες πίσω ἀπ' τὴν πόρτα! Ἄν μαγκώσωμε κανενὸς τὰ δάχτυλα, θὰ φωνάξῃ καὶ θὰ τὸν ἀκούσωμε!

Ὁ Πέτρος λέει σοβαρά:

— Δὲν εἶναι πολὺ ἄσχημη ἡ ἰδέα σου, Σάμ! Προτιμώτερο ὅμως ἀκόμα εἶναι νὰ πάρωμε τελείως ἀπὸ δῶ μέσα τὸ «Βέλος» κι' ἔτσι ὅποιος κι' ἂν ξανάρθῃ στὸ μέλλον, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ ποῦ βρίσκεται!

Ὁ Σάμ κουνάει τὸ κεφάλι του δεξιά - ἀριστερά.

— Μιὰ κουβέντα εἶναι νὰ τὸ πᾶμε ἄλλοῦ!, λέει. Δὲν εἶναι πινέζα, γιὰ νὰ τὴν κρύψῃς μέσα σὲ καμμιὰ τρύπα! Πρέπει νὰ νοικιάσωμε ὁλόκληρο διαμέρισμα, Πήτ, γιὰ νὰ τὸ μεταφέρῃς κι' ἀπ' ὅ,τι ξέρω, δὲν ὑπάρχουν λεφτὰ!

Ὁ Πέτρος δὲν μπορεῖ νὰ μὴ γελάσῃ.

— Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πὼς ψάχνω γιὰ τὸν τρόπο νὰ βροῦμε λεφτὰ, ἀποκρίνεται. Τὸ διαμέρισμα ποῦ λές, δὲν μᾶς φτάνει, Σάμ... Πρέπει νὰ νοικιάσωμε ὁλόκληρο σπίτι, σὲ ἀπομονωμένο μέρος, ποῦ νὰ εἶναι κι' ἀπόρρητο σὰν φρούριο! Πρέπει τὸ «Βέλος» νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἐξοφλισμένο... Εἶναι προτιμώτερο νὰ χαθῇ, παρὰ νὰ πέσῃ στὰ χέρια καταποιῶν.

Ὁ Σάμ ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους κι' ἀδειάζει μονορούφι

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος: «Τὸ πλοῖο ποὺ τρέχει στοὺς αἰῶνες».

μιὰ μπουκάλια γάλα, για να κατεβάση ιδέες.

Ύστερα μουντουρίζει, ενώ σκουπίζει τὰ χεῖλια του με τὴν παλάμη:

— Καὶ λένε τὰ βιβλία Πήτ σὲ ποῖα μέρη ὑπάρχουν κρυμμένοι θησαυροί;

— Μὴν κοροϊδεύεις... Κάτι θὰ βροῦμε στὸ τέλος... Θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ Ἱστορία!

Ὁ Σάμ ἀμήχανος ἐτοιμάζεται νὰ ξεβουλώσει μιὰ δεύτερη μπουκάλια μὲ γάλα ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τὰ ματάκια του λάμπουν ἀπὸ μιὰ φωτεινὴ ιδέα - ἴσως γιατί ἐνήργησε ἡ πρώτη, ποὺ ἦπε.

— Πήτ!, λέει ζωηρά.

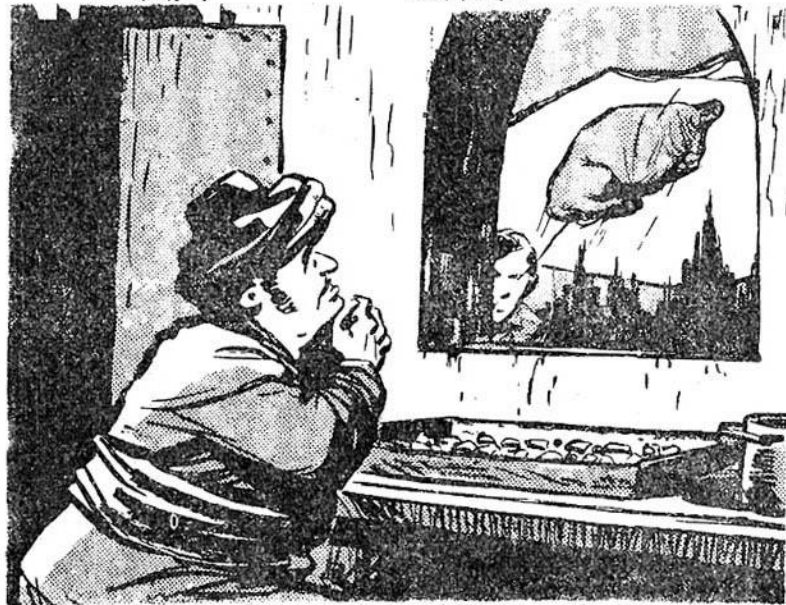
— Τί τρέχει;

— Μὴν πάμε ν' ἀνακαλύψουμε κανέναν θησαυρὸ... μισὴ μερίδα! Νὰ βροῦμε ἓναν πολὺ μεγάλου θησαυρὸ ποὺ νὰ φτάνῃ καὶ για τὸ σπίτι ποὺ θέλεις ἀλλὰ νὰ περισσεύουνε λεφτὰ καὶ για τὸ... πρατήριο!

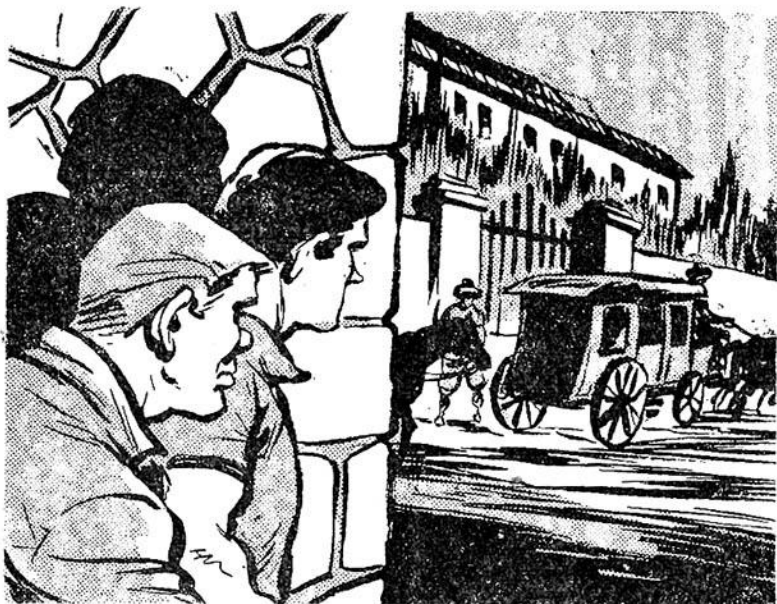
— Ἐννοια σου Σάμ!

— Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ, Πήτ!

Καὶ τώρα πᾶ ὁ κωμικὸς σύντροφος τοῦ Ἑλληνοπούλου κατεβάζει μονορούφι καὶ τὴ δεύτερη μπουκάλια καὶ παίρνοντας καὶ τίς δυὸ ἀδειες ὑπὸ μάλῃς, πηγαίνει για τὸ ἐπάνω πάτωμα ποὺ εἶναι τὸ σπίτι του για νὰ φέρῃ... καινούργιες...

— Θαῦμα τοῦ Ἀλλάχ! Θαῦμα τοῦ Μωάμεθ!

Βλέπουν την άμαξα να σταματάει στην αδόπορτα

Κωνσταντινούπολις 1787

Ο ΤΑΝ Ο ΣΑΜ ξαναγυρίζει στο κρυφό εργαστήριο του Πάτρου, βρίσκει τον φίλο του να ρυθμίζει κιόλας τα διάφορα όργανα του «Βέλους» γι'α το καινούργιο τους τ α ξ ι δ ι...!

Τόν κυττάζει με γουρλωμένα τα όλοστρόγγυλα ματάκια του.

— Τι κάνεις έκεϊ, Πήτ; φωνάζει με θαυμασμό. 'Ανακάλυψες κιόλας τόν θησαυρό;

—Καί βέβαια, Σάμ..., αποκρίνεται ό Πέτρος χαμογελώντας... "Η τουλάχιστον, ά-

νακάλυψα μι'ά ιστορία, πού ίσως νά κλείνη μέσα της έναν θησαυρό...

— 'Ο πατέρας μου ισχυρίζεται, κάνει: ό Σάμ, πώς μι'ά ιστορία περιέχει μέσα της έναν θησαυρό, όταν περιέχει ένα σπουδαίο ήθηκό δίδαγμα! Μήπως είναι. τέτοια καί ή δική σου ιστορία Πήτ;

— "Οχι, Σάμ. 'Η 'Ιστορία γι'α την οποία σου μίλησε ό πατέρας σου είναι πολύ καλή καί πολύ χρήσιμη όχι όμως γι'α νά αγοράσης ένα σπίντι κι' ένα... πρατήριο γάλακτος! 'Η ιστορία πού σου λέω εγώ, περιέχει πολλά χρήματα. Φτάνει νά πάνε τ'α

πράγματα όπως τὰ υπολογίζω...

— Ο Σάμ έχει φτάσει κοντά του.

Σκύβει από πάνω του και παρατηρεί πώς στη μικρή υδρόγειο που βρίσκεται στο καντράν του «Βέλους», ο δείκτης «σημαδεύει» την Κωνσταντινούπολη.

— Θά... θά πάμε στην Κωνσταντινούπολη; Πήτ; ρωτάει το περίεργο άγιο, που έχει μάθει πιά μέσες - άκρες, πώς γίνεται ή ρύθμιση πάνω στα όργανα της έκπληκτικής συσκευής που ταξιδεύει στον Χρόνο.

— Ναί, Σάμ...

— Καί θά... θά συναντήσωμε τον αυτοκράτορα του Βυζαντίου Πήτ τον Κωνσταντίνο τον Παλαιολόγο, νά του ζητήσωμε δανειά;

— Όχι, Σάμ... Θά πάμε στην Κωνσταντινούπολη πολύ άργότερα... Τό 1787...

— Τι έγινε τότε;

— Τίποτα πολύ σπουδαίο. Διάβασα όμως στην Έγκυκλοπαίδεια, πώς εκείνη τη χρονιά κάποιος πασάς, που ονομαζόταν Μουφτή και που είχε σχηματίσει μεγάλη περιουσία από ληστείες και έκβιασμούς, σκοτώθηκε τó βράδυ της ένατης Μαΐου του 1787, σέ μια παράξενη συμπλοκή...

— Τι θά πη «παράξενη, συμπλοκή»; Πήτ;

— Θά πη πώς την υπόθεσι τη σκεπάζει μεγάλο μυστήριο, άποκρίνεται ο Πέτρος, σοβαρά. Για τον Μουφτή αύ-

τόν, όλα πήγαιναν καλά ως την ήμέρα του θανάτου του. Τίποτα δέν έλεγε πώς πλησίαζε τó τέλος του ή ότι κινδύνευε από κανέναν από τούς έχθρους του. Ήταν ένας πανίσχυρος άρχοντας που τον έτρεμαν όλοι, όταν ξαφνικά, εκείνο τó βράδυ που σου είπα, έγινε μια συμπλοκή στον κήπο του μεγάρου του. Ο Μουφτή βρέθηκε νεκρός, όπως και πολλοί από τούς άντρες της φρουράς του. Όσο για τούς θησαυρούς του, που τούς φύλαγε στο ιδιαίτερο γραφείο του, είχαν κάνει φτερά.

— Καί θά πάμε έμείς τώρα, Πήτ...

— Ναί, Σάμ! Θά πάμε νά ιδούμε τι απέγινε αυτός ο τεράστιος θησαυρός του Μουφτή... Ίσως μάωμε κάποια πάρα πολύ χρήσιμη πληροφορία αν ταξιδεύσωμε στην Κωνσταντινούπολη του 1787, και πλησιάσωμε τó μεγάλο αúτουνοú του Μουφτή...

— Χμ... Πόλι μπλεξίματα θάχωμε, μου φαίνεται!, μου μουρίζει ο Σάμ σκυθρωπός. Όπου μυριστής πολύ μεγάλον σαιματά, τρέχεις άμέσως και ρυθμίζεις τά όργανα του «Βέλους», για νά πάμε ν' άνακατευτούμε κι' έμείς...

Ο Πέτρος τον κυττάζει πα ραξενεμένος.

— Άκου, Σάμ: "Αν νομίζης πώς θάσαι πάρα πολύ επικίνδυνα...

Ο φίλος του καταλαβαίνει τι θέλει νά πη και τον διακόπτει με γουρλωμένα μάτια

καὶ μὲ ὕψος προσβεβλημένο:

— Τρελλάθηκαν, Πήτ; Πήγα στην Ἀτλαντίδα πού βούλιαζε καὶ στην πανάρχα Ἀθίνα! Πήγα καὶ μπερδεύτηκα μὲ τοὺς πειρατὲς τοῦ Μόργκαν στὸ τρομερὸ Νησί τῆς Χαλώνας καὶ δὲν θὰ πάω τώρα στην Κωνσταντινούπολι, πού ἦταν τ' ὄνειρό μου ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἤμουν μικρὸ παιδί;

— Τ'ὄνειρό σου; ρωτᾷ ὁ Πέτρος πιότερο παραξενεμένος. Γιατὶ τόση μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ νὰ πᾶς στην Κωνσταντινούπολι, Σάμ;

— Μὰ εἶναι νὰ τὸ ρωτᾷς; Δὲν λέω πὼς δὲν ὑπάρχουνε πόλεις στὸν κόσμο, Πήτ, πού νᾶχουν πολλά... γαλακτοπωλεία, ἀλλὰ ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι ἡ μόνη πού ἔχει ὁλόκληρη συνοικία... «Γαλατὰ»! Δὲν τὴν ἔχεις ἀκούσει;

Ὁ Πέτρος δὲν μπορεῖ αὐτὴ τὴ φορά νὰ μὴ σκάσει στὰ γέλια.

— Καὶ βέβαια τὴν ἔχω ἀκούσει. Σάμ! τοῦ λέει εὐθυμα.

Ἀλλὰ ὅλα εἶναι ἑτοιμα πιά καὶ οἱ δυὸ φίλοι δὲν ἔχουν παρὰ νὰ κανονίσουν τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες.

Ὁ Πέτρος κρίνει πὼς εἶναι προτιμώτερο νὰ βρεθοῦν στην Κωνσταντινούπολι, μιὰ μέρα πρὶν ἀπὸ τὸ παραῖξενο γεγονός πού ἀναφέρει ἡ Ἱστορία. Ἐπομένως κι' αὐτὸς κι' ὁ φίλος του θὰ πρέπει νὰ μείνουν δυὸ ὁλόκληρα εἰκοσιτετράωρα στὸ Παρελθὸν καὶ θὰ πρέπει νὰ βροῦν ἕναν καλὸ τρόπο

νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀπουσία τους ἕνα τόσο μεγάλο διάστημα.

Φυσικὰ δὲν πρόκειται γιὰ τίποτα πολὺ δύσκολο.

Ὁ Σάμ λέει πάλι στὸν πατέρα του πὼς θὰ πᾶνε μιὰ διήμερη ἐκδρομὴ μὲ τὸν φίλο του κι' ὁ Πέτρος κανονίζει νὰ εἶναι Σαββατοκύριακο πού θὰ κάνουν τὸ καινούργιο τους τόλμημα, γιὰ νὰ μὴ χρειαστῇ νὰ λείψῃ καθόλου, ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο πού σπουδάζει.

Τὸ Σάββατο λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα στὶς τρεῖς ἡ ὥρα, οἱ δυὸ σύντροφοι βρίσκονται καὶ πάλι πᾶνω στὸ «Βέλος».

Ὁ Πέτρος μὲ ἀποφασιστικὴ καὶ μὲ σταθερὸ χέρι κάνει τὶς τελευταῖες ρυθμίσεις πᾶνω στὸ καντράν.

Ὁ Σάμ βεβαιώνεται πὼς τὰ δυὸ ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη παγούρια του βρίσκονται καλὰ στερεωμένα στὴ θέσι τους καὶ φωνάζει πὼς εἶναι ἑτοιμος.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κατεβάζει τὸν τελευταῖο μοχλὸ.

Οἱ πρασινακόκκινες ἀστραπὲς τοὺς τυλίγουν ἀκόμα μιὰ φορά μὲ τὴν παράξενη μαγεία τους. Τοὺς στροβιλίζει τὸ παραῖξενο συναίσθημα πού νοιώθουν πάντα καθὼς ἐξαυλῶνονται μέσα στὸ μυστηριώδες Διάστημα τοῦ Χρόνου, γιὰ νὰ βρεθοῦν ὕστερα μὲ σάρκα καὶ ὀστά, σ' ἕνα μέρος πού ὅσοι ἄνθρωποι ἔπυχε νὰ βρεθοῦν κάποτε, δὲν ὑπάρχουν πιά στὴ ζωὴ σήμερα...

Τὴν ἐπομένη στιγμὴ, βρί-

σκονταί στη γραφική πρωτεύουσα του Βυζαντίου, που μπορεί να μην ἔχη καμμιὰ σχέση με τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὸ ὕψος τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν ἄλλων ἀμερικανικῶν μεγαλοπόλεων ἀλλὰ ἔχει ἓνα διαφορετικὸ μεγαλεῖο, πού δὲν βρίσκεται πουνενὰ ἀλλοῦ.

Πύργοι, κάστρα, ἐπιβλητικὲς πύλες, ἀρχοντικὰ μέγαρα πανύψηλοι μινარέδες, τοὺς περτριγυρίζουν ἀπὸ παντοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι πού περπατοῦν στὸν δρόμο καλὸ διασταυρώνονται μαζί τους εἶναι παράξενοι.

Φοροῦν μακρὺς βράκες καὶ φέσια μὲ φοῦντες, ἔχουν μεγάλα στριφτὰ μουστάκια, τὰ πρόσωπά τους εἶναι μελαψὰ καὶ τὰ βλέμμάτα τους ἀπειλητικὰ καὶ ἀγρία.

Γυναῖκες κυκλοφοροῦν ἐλάχιστες μὰ κι' ὅσες βρίσκονται στὸν δρόμο, ἔχουν σκεπασμένα μὲ φερετζέδες τὰ πρόσωπά τους καὶ προχωροῦν μὲ γρήγορο βῆμα καὶ χαμηλωμένα κεφάλια.

Ὁ Πέτρος κυττάζει ὁλόγυρα καὶ κάποια κρυφὴ ἀνησυχία ὑπάρχει στὸ βάθος τῶν ματιῶν του.

— Θὰ μείνωμε τριανταεξὶ ὁλόκληρες ὥρες σ' αὐτὸ τὸ μέρος!, μουρμουρίζει ἄθελα. Πρέπει νάχωμε τὰ μάτια μας δεκατέσσερα καὶ νὰ φροντίσωμε νὰ μὴν μπλέξωμε πουνενά, γιατί ὁ κίνδυνος θάναυ μεγάλος.

Στὸ Σεράϊ
τοῦ Μουφτή

ΑΝ ΛΑΒΩΜΕ ὑπ' ὄψιν τὶς χρονολογίες, τὸ ταξίδι τους αὐτὸ στὸν Χρόνο, γίνεται σὲ πῶς πρόσφατη ἐποχὴ ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα.

Πῶς πρόσφατο κατὰ ἓναν ὁλόκληρο αἰῶνα, ἀκόμα κι' ἀπὸ κείνο πού εἶχαν κάνει στὸ Νησί τῆς Χελώνας, γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν τρομερὸ Μόργκαν καὶ τοὺς περατὲς του.

Ὡστόσο τὸ Ἑλληνόπουλο γνωρίζει καλὰ πὼς οἱ κίνδυνοὶ πού διατρέχουν εἶναι πολὺ πῶς μεγαλύτεροι ἀκόμα κι' ἀπὸ κείνους πού εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν στὸ ἀγρίο νησί ἐκεῖνο τῶν πειρατῶν.

Οἱ Τούρκοι εἶναι ἓνας λαὸς πού δὲν ἔχει ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ θαρραλότητά τῶν προγόνων του.

Οἱ συνεχεῖς ἀνταρσίες, πού γίνονται στὴν κατεχόμενη, Ἑλλάδα, τοὺς ἔχουν ἐξαγριώσει καὶ τοὺς κάνουν νὰ φέρωνται βάνανυσα σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου οἱ φόνοι καὶ οἱ ἀρπαγὲς περιουσιῶν τῶν Χριστιανῶν, εἶναι κάτι πολὺ συνηθισμένο.

Αὐτοὶ πού σκοτώνουν ἢ ληστεύουν Ἕλληνες σπανίως ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν τὴ δικαιοσύνη.

— Ἡ πῶς μεγάλη δυσκολία πού ἔχομε ν' ἀντιμετωπίσωμε λέει ὁ Πέτρος στὸν Σάμ, εἶναι πὼς δὲν ἔχομε καθόλου χρήματα...

— Είδες εκεί άνοησία!, φωνάζει τὸ ξανθὸ άγόρι, χτυπώντας τὸ μέτωπό του με τὴν παλάμη. Νά μὴ σκεφθοῦμε νὰ παρωμε μαζὶ μας μερικὰ δολλάρια, νὰ τὰ έξαργυρώσωμε!

Ὁ Πέτρος χαμογελάει.

— Δολλάρια!, λέει με θαυμασμό. Θάταν ὁ καλύτερος τρόπος νὰ μὰς πάρουν γρήγορα - γρήγορα γιὰ άπατεώνες καὶ νὰ μὰς κρεμάσουν!

— Γιατί Πήτ; Δὲν εἶχαν δολλάρια στὴν Ἀμερικὴ τὸ χίλια έπτακόσια ογδόντα τόσο;

— Καὶ δάβαια Σάμ! Ἀλλὰ ὄχι με χρονολογία τοῦ χίλια έννισακόσια έξήντα τόσο! άποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο γελώντας. Μὰ ἄς τ' άφήσωμε αὐτὰ κι' ἄς προχωρήσωμε...

Ὁ Σάμ άνασηκώνει τοὺς ώμους.

— Ἐγὼ μιὰ φορὰ ἔχω τὰ παγούρια μου. γεμάτα καὶ δὲν με νοιάζει καὶ πολὺ, λέει. Ἐσύ νὰ κυττάξης πὼς θὰ τὰ βολέψης.

— Μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτό. Ἡ Κωνσταντινούπολις εἶναι γεμάτη πλατείες ὅπου ὑπάρχουν βρύσες με άφθονο νερό..

— Καὶ ἔχουν πουθενά καὶ τίποτα βρύσες, πού νὰ τρέχουν... κοτολέττες καὶ μπιφτέκια; ρωτάει ὁ Σάμ με γουρλωμένα μάτια.

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ άπελπίξῃσαι τελείως... Δὲν άποκλείεται νὰ βροῦμε κανέναν καλὸν άνθρωπο νὰ μὰς

κάνη τὸ τραπέζι, Σάμ.

— Λές, Πήτ; Καὶ μόνο με τὴν ιδέα πὼς μπορεῖ νὰ μείνω νηστικός δυὸ μέρες άρχίζω νὰ πεινάω ἀπὸ τώρα!

Μιλώντας προχωροῦν συγχρόνως μέσα στοὺς δρόμους τῆς ιστορικῆς πολιτείας πού μιὰ φορὰ, πρὶν μερικοὺς αἰῶνες, ἦταν ἡ πρώτη πολιτεία ὁλόκληρου τοῦ κόσμου.

Τὰ μάτια τους δὲν χορταίνουν νὰ κυττάζουν ὁλόγυρα.

Μιὰ στιγμή ὁ Σάμ γυρίζει καὶ λέει στὸν φίλο του:

— Πὼς θὰ βροῦμε ὁμως, Πήτ, τὸ σπῆτι αὐτονοῦ τοῦ Μουφτῆ σου; Πρέπει κάποιον νὰ ρωτήσωμε, ἂν δὲν κάνω λάθος. Δὲν μπορούμε νὰ πηγαινῶμε ἔτσι, συνέχεια, στὰ κουτουροῦ! Μπορεῖ νάχωμε πάρει καὶ τὴν έντελὼς αντίθετη κατεύθυνσι. ἀπὸ κείνη πού πρέπει... Ἀ! Νὰ μιὰ γυναῖκα πιὸ πέρα, πού πηγαίνει μόνη της! Νὰ πάω νὰ τὴ ρωτήσω!

Ὁ Πέτρος μόλις προλαβαίνει νὰ τὸν άρπάξει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τρελλάθηκες; τοῦ λέει. Δὲν έπιτρέπεται ποτὲ σ' έναν άντρα, νὰ μιλήσῃ σὲ μιὰ άγνωστη γυναῖκα στὸν δρόμο! Καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι μόνη της...

Τὰ ὁλοστρογγυλά ματάκια τοῦ Σάμ βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ γουρλώσουν καὶ πάλι.

— Τί έπαθες, Πήτ; ρωτᾷ παρεξενεμένος. Νόμιζα πὼς

είχες πιά... φιλελεύθερες ιδέες!

— «Εγώ έχω, Σάμ, του έξηγει ύπομονετικά, ό φίλος του. Οί άνθρωποι όμως αυτοί που βλέπεις είναι όλότελα, διαφορετικοί... Άν πäs νά μιλήσης σ' εκείνη τή γυναίκα είναι ικανοί νά σ' άρπάξουν καί νά σέ κρεμάσουν χωρίς πολλές διατυπώσεις ή νά σέ ρίξουν σέ καμμιιά φυλακή.

Ο Σάμ άνασηκώνει καί πάλι τούς ώμους του:

— Πολύ καλά, Πήτ! Κάνε όπως νομίζεις έσύ. Είμαι περιέργος όμως, πώς θα βρής αυτό που γυρεύεις, άν δεν ρωτήσης...

— Θα ρωτήσωμε, Σάμ, άλλα κάποιον που νάναι άρσενικός! Νά: Έκείνος ό γέρος που πουλάει φρούτα, ίσως νά μάς φωτίση.

Προχωρούν ως τώ καροτσάκι του γέρου που έχει δη ό Πέτρος.

Στό μεταξύ οί δυό φίλοι έχουν άνακαλύψει πώς δεν είναι παράξενοι όλοι οί άνθρωποι που περπατούν στους δρόμους τής Κωνσταντινουπόλεως. Παράξενοι είναι μόνο αυτοί οί 'ιδιοί' μ' αυτά που φορούν γιατί όλοι στρέφουν καί τούς κυττάζουν με γουρλωμένα μάτια στό διάβα τους.

Ο Πέτρος άνησυχεί γι' αυτό.

— Μά τι συμβαίνει τέλος πάντων Πήτ; ρωτά νευριασμένος. Μήπως έχω καμμιά μουντζούρα στή μύτη μου;

— Ή μύτη σου δεν έχει όφελούτως τίποτα, Σάμ... Τό

ντύσιμό σου όμως είναι πολύ «εύρωπαϊκό» γιά τήν Κωνσταντινούπολι του 1787...

— Άς πάρουν παράδειγμα νά μάθουν νά ντύνονται κι' αυτοί έδω, με τς βράκες!, μουρμουρίζει τώ κωμικό όγούρι με πείσμα. Δεν φαντάζομαι νάθελες νά φορέσωμε κι' έμεις τέτοιες βράκες!

— Κι' όμως δεν θάταν καθόλου άσχημο νά είχαμε.. Ήταν άπρονοησία που ήρθαμε έτσι... Δεν πειράζει όμως τώρα πιά... Ό,τι ήταν νά γίνη έγινε... Άς έχομε μόνο τώ νού μας.

Μ' αυτά τά λόγια έχουν φτάσει μπροστά στον γέρο, που διαλαλεί τά φρούτα που γεμίζουν τ' άμάξι του.

Ο Πέτρος τόν ρωτάει γιά τώ σπίτι του Μουφτή.

Ο άνθρωπος εκείνος παρά τήν περασμένη του ηλικία, τούς κυττάζει περιέργα.

— Ποιός δεν ξέρει τώ σεράϊ του Μουφτή πασσά, μπρέ παιδί μου; ρωτάει με βραχνή φωνή. Ύστερα από τώ παλάτι του Σουλτάνου, ύπάρχει στήν Κωνσταντινούπολι άλλο πιό πλούσιο σπίτι;

— Είμαστε ξένοι, του λέει ό Πέτρος. Έρχόμαστε από τήν Άγκυρα...

— Χμ... Είπα κι' εγώ τζάνουμ! Νά: Θα προχωρήσει εκείνον τόν δρόμο που πάει όλόισια... Όταν ζυγώσετε κοντά στή θάλασσα, θα βρήτε μιιά έπαυλι γεμάτη δέντρα καί λουλούδια... Αυτό γιά ναι τώ σεράϊ του! Καί τήν θέ-

λετε τού λόγου σας, τὸν Μοῦ φτῆ πασσᾶ;

— Εἶναι θεῖος μου!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Σάμ. Ἐρχομαι νὰ τοῦ ζητήσω ρουσφέτι! Ἴσως νὰ μὲ διορίσῃ «γρᾶμμα-τικὸς» σὲ καμμιά Τραπεζα!

Ὁ ἄλλος τὸν παρατηρεῖ μὲ μάτια γουρλωμένα, μὴν κατα λαβαίνοντας «γρῦ» ἀπ' ὅσα λέει τὸ Ἀμερικανόπουλο.

Ἀλλὰ ἐπεὶ δὴ ὁ Σάμ φαίνειται σὰν νάχη συμπαθήσει ἐκείνον τὸν γέρο καὶ νάχη σκοπὸ νὰ καθήσῃ καὶ νὰ κου βεντιάσῃ κι' ἄλλο μαζί του, ὁ Πέτρος ἀναγκάζεται νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ παραχωρήσουν παραπέρα.

— Πρόσεχε, Πήτ! Θὰ μοῦ τσαλακώσῃς τὸ πουκάμισο καὶ τόχῳ φρεσκοσιδερωμένο! φωνάζει γκρινιαρικά ὁ φίλος του. Συμπαθητικὸς γέρος δὲ σοῦ φάνηκε αὐτός; Ἦταν ὁ-λόιδιος μ' ἓνα θεῖο ποῦ ἔχω στὴν Ἰνδιάννα!

Ὁ δρόμος ποῦ ἔχουν πάρει τώρα, προχωρεῖ ὁλοῖσινὰ πρὸς τὴν ὄχθες τοῦ Βοσπόρου.

Ὅσο πάνε τὰ σπίτια ἀραιώνουν, ἀλλὰ ταυτόχρονα, γίνονται καὶ πιὸ πλούσια καὶ πιὸ γραφικά.

Ἀρχίζουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα οἱ ἐπαυλεις τῶν ἀρχόντων τρι γυρισμένες ἀπὸ μεγάλους κήπους, πνιγμένους στὰ πολύ-χρωμα λουλούδια καὶ στὶς εὐωδιές.

— Πήτ!, μουρμουρίζει ὁ Σάμ ἀνήσυχος. Θὰ βροῦμε καὶ ρὸ νὰ πάμε καὶ στὴ συνοικία τοῦ... Γαλατά, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Φαντάζομαι, Σάμ... Μὰ

κι' ἂν δὲν βροῦμε αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ «Βέλος» πάντα στὴ διάθεσί μας εἶναι.

— Ἀλήθεια! Ἐχεις δίκιο! Τὸ ξέχασα!, λέει ὁ ἄλλος εὐχαριστημένος καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ εὐτυχία. Ὅ,τι ὥρα θέλουμε ἀνεβαίνουμε ἀπάνω καὶ πάμε ὅπου μᾶς ἀρέσει: ἔτσι δὲν εἶναι Πήτ;

— Ναί Σάμ!, ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο ἀφηρημένα γιὰτὶ καθὼς πλησιάζουν τὴ θάλασσα, προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ ἀπὸ μακριὰ ποιά ἀπ' ὅλες τὶς ἐπαυλεις μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ τελευταία καὶ νᾶναι ἐκεῖνη ποῦ ἀνήκει στὸν Μουφτὴ πασσᾶ.

Κι' ὁ Σάμ μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνῃ καλύτερο γιὰ τὴν ὥρα, ξεκρεμάει τὸ ἓνα πα γούρι του καὶ τὸ φέρνει μὲ λαχτάρα στὸ στόμα.

Ἀδειάζει τὸ μισὸ μονορούφι.

— Λοιπὸν θὰ τὸ πιστέψῃς Πήτ; μουρμουρίζει γλείφοντας τὰ χεῖλη του.

— Ὅταν ταξιδεύουμε ἔτσι... Ἰσχυρῶς... μὲ τὸ «Βέλος» θέλω νὰ πῶ... κάθε φορὰ ποῦ πίνω γάλα, δὲν μπορῶ νὰ τὸ εὐχαριστηθῶ καλά - καλά!

— Γιατὶ Σάμ;

— Μὰ εἶναι νὰ τὸ ρωτᾷς; Ὅσο γεμίζει τὸ στομάχι μου τόσο ἀδειάζει τὸ παγούρι! Καὶ ὕστερα, ποῦ ξέρω ἂν θὰ βρῶ ἐγὼ ποιθενὰ ἄλλοῦ γάλα, γιὰ νὰ τὸ ξαναγεμίσω; Μὴν κυττᾷς στὸ σπῆτι, ποῦ ἔχω ὁλόκληρο ψυγεῖο γεμάτο

“Ένας Δωριεύς σκοτώνει με σπαθί τόν Κόδρο

μπουκάλες! Κι' εκείνο που είναι: τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, εἶναι πῶς ἀπὸ πηγαίνουμε, κάνει «κρά» τὸ μάτι μου νὰ δοῦμε μιὰ κατσικούλα ἢ καὶ μιὰ γελᾶδα! Τὶ στὴν εὐχή! Μὲ τὶ λογῆς πράγμα μεγαλῶ νανε οἱ ἄνθρωποι, μιὰ φερά κι' ἕναν καιρό; Τὶ πίνανε; Μουρουνόλαβο;

—Μὴν τὸ ἀποκλείεις Σάμ! Γιατί; Μήπως αὐτὸ δὲν εἶναι δυναμωτικό; Λύνεις ὅμως ἄλλη ὥρα αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Κύτταξ' ἐδῶ: Σύμφωνα μὲ ὅσα μὰς εἶπε ἐκεῖνος ὁ γέρος, ἐτούτη πρέπει νάναί ἡ ἔπαυσι τοῦ Μουφτῆ πασσά. Φτάσαμε κιόλας! Δὲν μποροῦμε νάχωμε παράπονο ἀπὸ τὸ μεταφορικὸ μὰς μέσον... Τὸ «Βέλος» μὰς πηγαίνει ἀρκετὰ γρήγορα ἐκεῖ που θέλομε καὶ χωρὶς πολλὰς ταλαιπωρίες.

Πραγματικά, ἐκεῖνη ἡ ἔπαυσις που βρίσκειται ἐμπρὸς τους, μοιάζει περισσότερο μὲ ὄνειρο.

Εἶναι ἕνα ὑπέροχο κτίριο γεμάτο πυργίσκους καὶ ἐπιθλητικὰς πύλες, χαμένο μέσα σ' ἕνα ὁλόκληρο δάσος ἀπὸ λουλούδια κάθε εἶδους καὶ κάθε χρώματος, που ἡ εὐωδιά τους γεμίζει ὅλη τὴν ἔκτασι τριγύρω.

Κι' ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη τοῦ κήπου βρίσκεται ἕνας πελώριος καὶ βλοσυρὸς φρουρὸς, που σουλατσέρνει πάνω - κάτω βασιτώντας τὴ λαβὴ τοῦ γιγαντιοῦ του.

Ὁ Σάμ τὸν δείχνει στὸν φίλο του καὶ λέει μὲ θαυμασμό:

— Νὰ καὶ τὸ κουδούνι,

Πήτ! Πάμε νὰ τό... χτυπήσουμε νὰ μὰς ἀνοίξουν;

Ἦ αἰχμάλωτη

Α ΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΕΙ ν' ἀποσώσῃ τὰ λόγια του.

Μιὰ παράξενη βεῖα ἀκούγεται ὀξυφώνη, που ὁλοένα πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος που βρίσκονται τὰ δυὸ παιδιὰ.

Γυρνῶν τὰ κεφάλια τους ξαφνιασμένα καὶ τότε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου βλέπουν νὰ ὑψώνεται ἕνα πελώριο σύννεφο σκόνης.

Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζουν ἄλογα που τρέχουν καὶ πίσω τους, μισοκαμμένη στὴ σκόνη μιὰ ἄμαξα.

Τὰ ἄλογα τρέχουν σὰν ἀστραπή.

Πρὶν τὰ δυὸ ἀγόρια προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ἔχουν φτάσει κιόλας κοντὰ τους.

Εἶναι μιὰ ὁλόκληρη συνοδεία.

Τὴν ἄμαξα ἐκεῖνη που εἶναι πολυτελεστάτη, τὴ σέρνουν ἑξὶ ὑπέροχα ἄλογα.

Πίσω ἀκολουθοῦν ἄλλοι ἑξὶ καὶ βαλλάρηδες, ὠπλισμένοι ὡς τὰ δόντια.

Σταματοῦν μπροστὰ στὴ μεγαλόπρεπη πύλη τοῦ ἀρχοντικοῦ.

Ὁ φρουρὸς που πηγαίνει ὀρεχόταν ἐκεῖ ἀπ' ἔξω τρέχει ἀμέσως νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Τὴν ὥρα που σέρνει τὰ βαρεῖα τῆς φύλλα ὁ Πέτρος πιάνει τὸ μπράτσο τοῦ Σάμ καὶ τὸ σφίγγει μὲ νύχημα.

—Κύτταξε!.. μουρμουρίζει στ' αὐτὴ του.

Ὁ Σάμ ἀκολουθεῖ τὸ βλέμμα τοῦ συντρόφου του καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν.

Μιά νεαρὴ κοπέλλα βρῖσκεται μέσα στὴν ἀμαξα.

Μιά νεαρὴ κοπέλλα μὲ ὑπέροχη ὡμορφιά, ποὺ παλεύει ἀπεγνωσμένα μὲ δυὸ μεγάλους εὐνούχους.

Προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα τῆς ἀμαξας καὶ νὰ πηδήξῃ ἔξω, γὰρτὶ ἐκείνοι τὴν τραβοῦν μὲ δύναμι καὶ τὴ σέρνουν πάλι πίσω.

Τὸ κορίτσι ξεφωνίζει μὲ ἀπελπισία.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἀκούει τίς φωνές της, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἔξω καθαλλάρηδες, ποὺ δὲν φαίνονται νὰ δίνουν καμμιά σημασία σ' αὐτὲς καὶ τὰ δυὸ ἀγόρια, ποὺ ἔχουν βρεθῇ τόσο ἀπροσδόκητα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος...

Καὶ τότε τὰ μάτια τῆς νέας κοπέλλας πέφτουν ἐπάνω τους.

— Βοήθεια!, φωνάζει σπαρρακτικά.

Ὁ Πέτρος νοιώθει μιὰ ἀνατριχίλα νὰ περνᾷ τὴ ραχοκακκαλιά του.

Οἱ γροθιές του σφίγγονται μανιασμένα.

Ὁ Σάμ κι' ἐκεῖνος ἔχει θυμῶς τρομερά.

— Τί λές, Πήτ; μурμουρίζει. Πάμε νὰ τοὺς δώσουμε ἓνα μαθηματάκι, περὶ ...«ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου»;

— Εἶσαι θεότρελλος!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ φίλος του. Τοὺς βλέπεις πόσοι εἶναι, Σάμ;

— Ἀχ! Τί νὰ σοῦ κάνω ἐγώ!, ἀπαντᾷ ἀπαρηγόρη-

τος ἐκεῖνος μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Αὐτὸ τὸ «Βέλος» εἶναι ποὺ φταίει γιὰ ὅλα! Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει πάρα πολλές ἀτέλειες! Πρέπει νὰ τὸ κανονίσῃς ἔτσι, ποὺ νὰ μπορούμε νὰ παίρνουμε καὶ σιδηρικά μαζί μας! Ἄν εἶχα τώρα τὸ πιστόλι τοῦ πατέρα, θὰ ἔδειχνα τώρα σ' αὐτοὺς τοὺς μαντράχαλους, πὼς ἔπρεπε νὰ φέρνονται σὲ μιὰ κοπέλλα. Μὰ... γιατί λές νὰ τὴν τραβοκοπάνῃς ἔτσι;

— Σίγουρα τὴν ἔχουν κλέψει καὶ τὴν πᾶνε μὲ τὴ βία στὸ χαρέμι τοῦ Μουφτῆ πασᾶ! — ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος.

— Τοὺς παλιανθρώπους! Πήτ! Νὰ τρέξωμε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσωμε τὴν ἀστυνομία.

Παρ' ὅλη τὴν τραγικὴ περιήλτασι, ὁ Πέτρος δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσῃ μὲ τὰ λόγια τοῦ φίλου του.

— Κοκομοίρη Σάμ!, τοῦ λέει. Ἡ ἀστυνομία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Μουφτῆ πασᾶς! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ μιλήσῃ! Ὅποια γυναῖκα τοῦ ἀρέσει, μπορεῖ νὰ τὴν κουβαλήσῃ στὸ χαρέμι του, χωρὶς πολλὰ διατυπώσεις... Ὅταν μάλιστα δὲν εἶναι Τουρκάλα, τότε τὰ πράγματα εἶναι ἀκόμη πιὸ εὐκολα. Δὲν ἔχει νὰ δώσῃ σὲ κανέναν λογαριασμό.

— Κι' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, δὲν εἶναι τουρκάλα, Πήτ;

— Ὁχι... Εἶναι Ἑλληνοπούλα!

Τὰ μάτια τοῦ ξανθοῦ ἀγοριοῦ, γουρλώνουν κατὰ τὴ συνήθειά τους.

— Πὼς τὸ ξέρεις; μурμου

ρίξει παραξευμενένος.

— 'Ακούω τις φωνές της. Δέν μιλάει τούρκικα. Μιλάει ελληνικά...

— Καί θ' ἀφήσης ἔτσι μιὰ συμπατριώτισσά σου, νά...

— "Ηουχα, Σάμ! 'Ελπίζω πῶς θὰ μπορέσωμε νά τῇ βοηθήσωμε. Μά ὅχι αὐτὴ τῇ σιγμῇ... Τώρα δὲ δὲν μπορούμε νά κάνωμε τίποτα.

Τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦν ὁ φρουρὸς ἔχει ἀνοίξει διὰ πλάτα τὴ πύλη, ἔτσι ποὺ νά χωράη νά περάσῃ μέσα ἡ ἄμαξα.

Οἱ φωνές τῆς ἁμοιρῆς κοπάλλας ἀκούγονται περισσότερο σπαρακτικές.

Δέν μπορεῖ ὅμως νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀγρίων εὐνούχων.

Ξαφνικὰ γίνεται κάτι τὸ ἀπροσδόκητο:

Ὁ ἐπικεφαλῆς ἀπὸ τοὺς ἔξι καθαλλάρηδες ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν ἄμαξα, κεντάει τὸ ἄλογό του, ποὺ μὲ δυὸ δρασκελιές, θρίσκειται μπροστὰ στοὺς ἥρωές μας.

Ὁ ἀγρίανθρωπος ἐκεῖνος, ποὺ ἀπὸ τὴ στολή του φαίνεται ἀξίωματικός, παρατηρεῖ μὲ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ θυμὸ τὸν Πέτρο καὶ τὸν Σάμ.

— 'Ορὲ σεῖς!, βρυχάται. Εἴσαστε παιδιὰ ἀκόμα ἀλλὰ λίγος καιρὸς σὰς μένει γιὰ νά μεγαλώσετε!... Πρέπει νά μάθετε ἀπὸ τὰ τώρα, πῶς δὲν μπορεῖτε νά κυτᾶτε καταπρόσωπο, μιὰ γυναῖκα τοῦ Μουφτῆ πασσά! "Αν εἴσαστε ἄντρες θὰ σὰς ἑπαίρνα τὰ κεφάλια γι' αὐτὴ τὴν ἀσέβειαν!

'Επειδὴ εἴσαστε παιδιὰ, θὰ σὰς δώσω μόνο ἓνα μάθημα γιὰ νὰ τὸ θυμώσατε...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τραβάει ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ ἀλάγου τοῦ ἑνα μαστίγιου, ποὺ ἡ μακρὰ γλώσσα του πέφτει σφυρίζοντας πάνω στὰ δυὸ ἀγόρια.

Ὁ Πέτρος σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ.

Ὁ Σάμ ὅμως γρυλλίζει ὅπως τὸ γουρουνάκι καὶ τὰ μάτια του γίνονται κατακόκκινα ἀπὸ θυμὸ.

—Βρὲ ἡλίθιε!, μουγγρίζει Κύττα τί ἔκανες! Μούσκισες τὸ πουκάμισό μου! Τώρα θὰ σ' ἀνοίξω τὸν τάφο!

Κι' ἐτοιμάζεται κιόλας νά χυθῇ πάνω στὸν καθαλλάρη ἀλλὰ εὐτυχῶς ὁ Πέτρος προλαβαίνει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι.

Τὸν τραβάει μὲ δύναμι:

— Τρελλάθηκες, Σάμ;

—Μά, Πήτ! Κύττα τὸ πουκάμισό μου!

— Τρέξε, ἀνόητε!

Τὸ μαστίγιον κατεβαίνει μὲ δύναμι: σφυρίζοντας γιὰ δεύτερη φορά, ἀλλὰ τώρα δὲν βρίσκει παρὰ μόνο τὸν ἀέρα, γιὰτὶ ὁ Πέτρος ἔχει τραβήξῃ τὸν Σάμ ἐγκαίρως καὶ τρέχουν καὶ οἱ δυὸ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν τους.

Ὁ Τούρκος ἀξίωματικός θάζει τὸ μαστίγιον στὴ θέσι του.

Οἱ ὑπόλοιποι καθαλλάρηδες γελᾶνε χοντρά μὲ τὸ πάθημα τῶν δυὸ παιδιῶν.

Μὰ ἡ ἄμαξα ἔχει περάσει κιόλας στὸν κήπο τοῦ ἀνακτήρου τοῦ Μουφτῆ.

Ρίχνονται λοιπόν κι' αὐτοὶ πίσω της καὶ σὲ λίγο ἔχουν χαθῇ ὅλοι μαζί ἀνάμεσα στὶς δενδροστοιχίες.

Ὁ φρουρὸς ξανακλείνει τὴν πύλη καὶ ἀρχίζει καὶ πάλι τὰ σουλάτσα του ἔξω ἀπ' αὐτὴν ἀγριοκυττάζοντας ποὺ καὶ ποὺ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Σάμ, ποὺ βρίσκονται καμμιὰ πενηνταριά μέτρα παρακάτω...

**Στὸ στόμα
τοῦ λύκου**

ΟΙ ΗΡΩΕΣ μας ἀπομακρύνονται, γιατί ὁ φρουρὸς ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς κυττάζει ἀκόμα ἐπίμονα κι' ἂν μείνουν περισσότερο, κινδυνεύουν νὰ κινήσουν τὶς ὑποψίες του.

— Τί θὰ κάνωμε τώρα, Πήτ; ρωτάει ὁ Σάμ ποὺ γιὰ νὰ τοῦ περάσουν τὰ νεῦρα ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ περὶπέτεια, τᾶχει βάλει μὲ τὸ δεῦτερο παγούρι του καὶ τοῦ χει φτάσει κι' αὐτὸ ὥς τὴ μέση.

Τὰ μάτια τοῦ Πέτρου λάμπουν παράξενα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ μοῖρα μᾶς ὡδήγησε πάλι τὴ στιγμή ποὺ ἔπρεπε, μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο τοῦ Μουφτῆ, μουρμουρίζει.

Ὑστερα τὸ βλέμμα του γίνεταί ὄνειροπόλο καὶ τὰ μάτια του τὰ σκιαίνει κάποια ἀπάκρυφη σκέψη.

— Ἐχω τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ τὴν κοπέλλα, κάπου τὴν ἔχω ξαναδῇ!, λέει σὰ νὰ μι-

λάη στὸν ἑαυτό του, ἀρκετὰ δυνατὰ ὅμως, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ κι' ὁ Σάμ, ποὺ κοντεύει νὰ πάθῃ ἀποπληξία ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

— Πήτ! Τρελλάθηκες; ψελλίζει. Θὰ τῷπαθες ἀπὸ κεῖνη τὴ μαστιγιά, φουκαρά μου! Ποιὰ ἔχεις ξαναδῇ; Ξεχνᾷς ποὺ βρισκόμαστε; Ξεχνᾷς σὲ ποῶν αἰῶνα μᾶς ἔχει φέρε: τὸ «Βέλος»;

Ὁ Πέτρος ἀνασηκώνει ψηλὰ τοὺς ὤμους καὶ χαμογελάει.

— Ἐχεις δίκιο!, ἀποκρίνεται. Γιὰ μιὰ στιγμή ξεχάστηκα... Τὸ δέχως ἄλλο τὰ χαρκτηριστικά της θὰ μοιάζουν μὲ κανενὸς κοριτσιοῦ ποὺ γνώρισσα... Ἀς εἶναι... Ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ σκεφθούμε ἕναν τρόπο γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Σάμ πάει στὴ θέσι της.

— Τώρα μάλιστα!, μονομουρίζει ἱκανοποιημένος. Μίλησες σωστὰ καὶ λογικά! Ὁ μωρ, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ τὸ πετύχωμε αὐτό, ἀπὸ τὸ νὰ μπούμε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ παλάτι... Ἄν πᾶμε γύρω-γύρω, θὰ βροῦμε ἴσως κάποιο σημεῖο τοῦ ταίχου ποὺ δὲν θὰ τὸ φρουροῦν...

Βαδίζουν κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν τοῦ ἀνακτορίου τοῦ Μουφτῆ, πλησιάζοντας ὁλοένα πρὸς τὴ θάλασσα τοῦ Βοσπόρου.

— Χμ!, κάνει ὁ Πέτρος. Φρουροὶ πολλοὶ δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχουν, Σάμ. Δὲν βλέπω

ὅμως καὶ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ περάσης, πάνω ἀπ' αὐτὰ τὰ τείχη... Εἶναι πολὺ ψηλὰ καὶ ἀπὸ λεία πέτρα. Δὲν ἔχει καθόλου σκαλίσματα καὶ ἐγκοπές, γιὰ νὰ μπορέση νὰ σκαρφαλώση κανεὶς...

Πραγματικά.

Ὅπως κυττοῦν τὰ δυὸ παῖδες τὸ τόλμημα, αὐτὸ φαίνεται ἀκατόρθωτο.

Δὲν χάνουν ὥστόσο τὸ θάρρος τους.

Ὑπομονετικά ἐξακολουθοῦν νὰ βαδίζουν ὥσπου φτάνουν στὴν παραλία.

Τὰ τείχη φτάνουν κι' αὐτὰ μαζί τους ὡς ἐκεῖ καὶ προχωροῦν ὡς τὴ θάλασσα, σὲ ἀρκετὸ βάθος.

Τὰ μάτια τοῦ Πέτρου, δεῖχνουν πὺς κάποια καινούργια ἰδέα γεννήθηκε στὸ μυαλό του.

— Ἀλήθεια, Σάμ; ρωτᾷ. Δὲν σὲ ρώτησα ποτὲ ἂν ξέρης κολύμπι!

— Οὔτε δελφίνι δὲν μὲ συναντιέται!, ἀποκρίνεται αὐτὸς περήφανα. Ὅμως γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτία μου Πητ τὸ ἀποφεύγω, ξέρεις...

— Τί πράγμα;

— Ἀποφεύγω δηλαδή νὰ... νὰ βρεθῶ μέσα στὴ θάλασσα... Δὲν κολυμπᾶω παρὰ πολὺ σπάνια καὶ σὲ εἰδικές περιπτώσεις μονάχα.

— Μὰ τί λές, Σάμ; τρελλότητες;

— Ὄχι, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω μπάνιο, πρέπει νὰ βρεθῶ σὲ μιὰ στιγμή μὲ τὸ στομάχι μου ἄδειο ἀπὸ γάλα... Κάτι τέτοιο, ὅπως ἐννοεῖς, μπορεῖ

νὰ συμβῇ στὴ χάση καὶ στὴ φέξη!

— Καλά... Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς πειράζει νὰ κολυμπᾶνε μὲ γεμάτο στομάχι; λέει ὁ Πέτρος.

— Ἐμένα αὐτὸ δὲν μὲ πειράζει καθόλου!, ἀποκρίνεται ὁ Σάμ. Μὲ πειράζει μόνο ὅταν ἔχη γάλα μέσα, γιὰτὶ ἂν καταπιῶ κατὰ λάθος καμμιὰ γουλιὰ θαλασσινὸ νερὸ καὶ ἂν κακατωθῇ μαζί του τὸ ἰώδιο καὶ τὸ ἀλάτι... θὰ κόψη στὴ στιγμή!

Ὁ Πέτρος κουνᾷ τὸ κεφάλι του.

— Τὸ σπουδαῖο εἶναι πῶς, στὴν ἀνάγκη, κολυμπᾷς μιὰ φορὰ, τοῦ λέει.

— Στὴν ἀνάγκη μάλιστα! παραδέχεται ὁ Σάμ ἀντρίκια. Εὐτυχῶς δηλαδή, περὶ σ' αὐτὰ τὰ ταξίδια μας δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη γιὰ μπάνιο συχνὰ ἔ, Πητ;

— Καὶ ξέρεις καὶ μακροβούτια, Σάμ;

— Ξέρω ἀπ' ὅλα! Μὰ τὶ μανία εἶναι αὐτὴ ποὺ σ' ἐπίασε στὰ καλὰ καθούμενα μὲ τὸ κολύμπι; Ἄν λιμπίστηκες τὴ θάλασσα, βγάλε τὰ ρούχα σου καὶ βούτα! Ἐγὼ θὰ καθίσω νὰ σὲ περιμένω καὶ νὰ τὰ προσέχω κιόλας!

— Ἐχω τὴν ἰδέα πῶς θὰ χρειαστῇ νὰ κολυμπήσωμε μὲ τὰ ρούχα!, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος χαμογελώντας.

— Νὰ ...κο-λυ-μπή-σω-με; ρωτᾷ ὁ Σάμ συλλαβιστά, μὲ τὰ ματάκια του γεμωμένα. Ἐγὼ δὲν θέλω, Πητ! Δὲν ἔχω ἀρχίσει ἀκόμα τὰ

μπάνια, έτούτη τή χρονιά!

— Τό ...1787 νά τ' αρχίσης λιγάκι νωρίτερα! του λέει ὁ φίλος του εὐθύμα.

Δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος ἀπ' αὐτόν, Σάμ, γιά νά μπού με μέσα στ' ἀνάκτορο τοῦ Μουφτῆ!

Ὁ Σάμ κάτι ἀρχίζει νά καταλαβαίνει.

Κυττάζει τόν Πέτρο με ἀνησυχία.

— Θά κολυμπήσωμε μέχρι ἐκεῖ, στήν ἄκρη τῶν τειχῶν, συνεχίζει ἐκεῖνος. Ὑστερα

θά στρίψωμε καί θά βρεθοῦμε μέσα. Ἄν ἔχη κόσμος αὐτή τήν ὥρα καί δέν μπορούμε νά θυγοῦμε χωρὶς νά μάς δοῦν θά περιμένωμε νά νυχτώσῃ. Κι' ἂν ὑπάρχῃ κανένας φρουρός ἐκεῖ στήν ἄκρη τοῦ τείχους, θά χρειαστῇ νά περάσωμε ἀπὸ μπρός του με μακροβούτι... Θά τὰ καταφέρῃς Σάμ;

— Καί... καί... καί τὰ παγούρια μου; φελλίζει ἐκεῖνος χλωμαίζοντας.

— Ἔτσι ὅπως τάχεις καί τὰ δύο μισογεμάτα, λέει ὁ Πέτρος, θά σ' ἐμποδίζουν στὸ μακροβούτι με τὸν ἀέρα ποὺ ἔχουν μέσα. Γέμισε τὸ ἕνα ὡς ἀπάνω με τὸ γάλα ποὺ ἔχουν καί τὰ δυὸ μαζί καί γέμισε τὸ ἄλλο με νερὸ τῆς θάλασσας. Ἔτσι δέν θά σ' ἐνοχλοῦν καθόλου. Κι' αὐτὰ ὅλα ἂν βέβαια ἐπιμένῃς νάρθῃς μαζί μου... Διαφορετικὰ μπορεῖς νά μείνῃς ἐδῶ καί νά με περιμένῃς νά γυρίσω.

— Τρελλάθηκες, Πήτ; Σοῦ ἔχω ὑποσχεθῇ νά σέ προσέχω

— Λοιπόν; Ξεκινάμε;

— Στάσου μιὰ στιγμὴ, Πήτ, νά κάνω ἐκεῖνο ποὺ εἶπες με τὰ παγούρια...

Κι' ὁ Σάμ πραγματικὰ γεμίζει τὸ ἕνα παγούρι ὡς ἐπάνω με γάλα, πίνει ἐκεῖνο ποὺ περισσεύει, γεμίζει τὸ ἄλλο με θαλασσινὸ νερὸ, τὸ βουλώνει καλὰ - καλὰ καί λέει ἱκανοποιημένος:

— Καὶ τώρα στὴ διάθεσί σου! Τὸ ναυτικὸ ἔτοιμο πρὸς δρᾶσιν!

— Ἄς μὴ χάνωμε καιρό, λέει τὸ γενναῖο ἀγόρι, ποὺ ἐτοιμάζεται κιόλας νά πάρῃ δουτιά.

Ὁ Σάμ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι:

— Γιατὶ θέλεις νά κολυμπήσωμε με τὰ ρούχα, Πήτ;

— Γιατὶ ὅταν θά βρεθοῦμε μέσα στὸ ἀνάκτορο, Σάμ, θά χρειαστῇ ἴσως νά τριγυρίσω με παντοῦ γιά νά μάθωμε τί συμβαίνει καί δέν μπορούμε νά γυρνᾶμε χωρὶς ρούχα...

— Γιατὶ δέν τὰ κάνωμε τότε ἕνα δεματάκι, νά τὰ βάλωμε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μας; Καταλαβαίνεις τί χάλι θά γίνουνε, Πήτ; Καὶ τάχω φρεσκοσιδερωμένα!

— Καὶ τί θά τὸ κάνωμε τὸ δεματάκι, ἂν χρειαστῇ νά πάρωμε μακροβούτι;

— Αὐτὸ νά μοῦ πῆς!, ἀπαντᾷ ὁ Σάμ μ' ἀπογοήτεσι. Πολλὲς θυσιῆς τέλος πάντων κάνωμε γι' αὐτὴ τὴν τσοῦπρα! Καὶ οὔτε πρόλαβα νά προσέξω ἂν ἀξίζει τουλάχιστον τὸν κόπο! Νὰ ξέρῃς ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κάνω γιά τὸ

δικό σου τὸ χατήρι, Πήτ! Ἐμπρός!

Ἀμέσως οἱ δυὸ φίλοι βουτάνε στὰ νερά τοῦ Βοσπόρου ὅπου ἀποδεικνύεται πῶς εἶναι καὶ οἱ δυὸ δεινοὶ καὶ ἰσάξιοι κολυμβητές.

Μὲ γρήγορες ἀπλωτὲς πλησιάζουν πρὸς τὴν ἄκρη τῶν τειχῶν, ποὺ προχωροῦν μέσα στη θάλασσα. Παρ' ὅλο ποὺ προχωροῦν ντυμένοι καὶ μὲ τὰ παπούτσιά τους, δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν.

Πρῶτος ὁ Πέτρος βγαίνει τὸ κεφάλι του καὶ κρυφοκυτᾷ.

Ἐξακριβώνει πῶς δὲν ὑπάρχει φρουρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀλλὰ τὸ ἀνοιγμα ὅλο μεταξύ τῶν δύο τειχῶν ἐκείνων, ποὺ βρίσκονται οἱ ἥρωες μας καὶ τῶν ἄλλων ἀπ' ἀντίκρου, καμμιὰ τρακοσαριὰ μέτρα, εἶναι ὅλο πλεγμένο μὲ χοντρές, ἀγκαθωτὲς ἀλυσσίδες, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ περάσῃ κολυμβώντας.

Στὴ μέση περιήπου ἐκείνης τῆς ἀποστάσεως ὑπάρχει ξύνας μύλος κι' ἓνα ἀνοιγμα γιὰ νὰ περνοῦν τὰ πλοίαρία τοῦ Μουφτή πασσᾶ. Αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα ὅμως φρουρεῖται ἀγρυπνᾶ ἀπὸ ἐνοπλοὺς στρατιῶτες.

Ἐδῶ θὰ χρειαστῇ τὸ μακροβούτι, λέει ὁ Πέτρος στὸν φίλο του. Πρέπει νὰ φθάσωμε, τόσο θαθειά, ὥστε νὰ περάσωμε κάτω ἀπὸ τὶς ἀλυσσίδες, Σάμ.

— Κι' ἂν φτάνουν ὥς τὸν βυθό, Πήτ;

— Δὲν φαντάζομαι, μωρ-

μουρίζει τὸ ἀτρόμητο παιδί. Δύσκολο νὰ τὶς ἔχουν τοποθετήσῃ ὥς ἐκεῖ κάτω. Μὴν ξεχνᾷς πῶς δὲν ὑπάρχουν ἀκόμα... τὰ σκάφανδρα! Ἄν ὁμως, ὅπως λὲς εἶναι φραγμένο ὁλόκληρο τὸ μέρος, τότε ἂν ναγκαστικά δὲν μπορούμε νὰ κάνωμε τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ περιμένωμε νὰ νυχτώσῃ... Θὰ σκαρφαλώσωμε κι' ἀντὶ νὰ περάσωμε ἀπὸ κάτω, θὰ περάσωμε πάνω ἀπὸ τὶς ἀλυσσίδες.

— Ποῦ θὰ σκαρφαλώσωμε; Πάνω σ' αὐτὰ τὰ σιδεράγκαθα;

— Θὰ τὰ καταφέρωμε, Σάμ... Μὴ σὲ νοιάζει... Ἄς δοκιμάσωμε ὅμως πρὸς τὸ παρόν, νὰ περάσωμε ἀπὸ κάτω... Περιμένε νὰ προσπαθῇσω πρῶτος.

Καὶ ὁ Πέτρος παίρνει θαθεῖα ἀναπνοὴ καὶ βουτάει. Χάνεται στὴ στιγμή κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Στὸ σημεῖο ποὺ βούτηξε θιγαίνουν μονάχα φυσσαλίδες, ποὺ ὁ Σάμ τὶς παρατηρεῖ ἀνήσυχος.

— Θέλεις νῶχη τίποτα σκυλόψαρα στὴν ὑπηρεσία του ὁ Μουφτής - Πασσᾶς, μωρμουρίζει μὲ φόβο καὶ νὰ τὸν ξαναβῶ τὸν Πήτ, ...χύμα πάνω στὸ «Βέλος»;

Μόλις-τάς ὅσο ἡ ὥρα περνᾷ, τόσο οἱ φόβοι του μεγαλώνουν.

Ξαφνικὰ ὅμως βλέπει τὸ μελαχροινὸ κεφάλι τοῦ φίλου του νὰ ξεφυτρῶνῃ μέσ' ἀπὸ τὰ νερά, δυὸ μόλις μέτρα ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν, ἀλλὰ πίσω ἀπὸ

κείνη την άγκαθωτή αλυσίδα.

— Τὸ φράγμα πηγαίνει: ἔως κάτω, Σάμ, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὑπάρχει ὅμως μὴ τρύπα ἀπ' ὅπου πέρασα καὶ ἀργησα νὰ τὴν ἀνοκαλύψω. Ἔλα νὰ σοῦ δείξω ἀπὸ περὶ θὰ περάσης...

Πραγματικά, μὲ τίς ὁδηγίες τοῦ Πέτρου, τὸ κωμικὸ ἀγῶρι περνάει πολὺ εὐκόλα καὶ βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ μέσα πιά στὸν χώρο τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Μουφτὴ πασσά.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὁ κίνδυνος γιὰ τὴ ζωὴ τους εἶναι μεγάλος.

Πρέπει νὰ εἶναι πάρα πολὺ προσεκτικοί, γιατί ἂν παρ'

ἐλπίδα τοὺς πάρη κανένα μάτι, δύσκολα θὰ ξεγλυτώσουν ἀπὸ τοὺς τουρκαλάδες.

Ἔχουν μὲν κυριολεκτικὰ μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου.

Ἡ γολοπούλα τοῦ κάνει φτερά

ΕΥΤΥΧΩΣ γιὰ τοὺς δυὸ ἡρώες μας ἡ πυκνὴ θλόστησι τοῦ κήπου τοῦ ἀνακτόρου, ἀρχίζει ἀπὸ πολὺ κοντὰ σ'τὴν παραλία καὶ ἔτσι κρύβονται μέσα στὶς φυλλωσιές καὶ θρίσκονται ἀσφαλισμένοι πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον.

Βγάζουν καὶ τὰ ρεῦχα τοὺς τοῦ εἶναι μούσκεμα καὶ τὰ

— Βοήθεια!, φωνάζει σπαρακτικὰ

Τὸν χτυπάει στὸ καρδί μετ' τὴν κόψη τῆς παλάμης του

κρεμοῦν στὰ κλαδιά γύρω τους, γιὰ νὰ στεγνώσουν.

Ὁ Σάμ πέφτει ἀνάσκελα εὐτυχισμένος, μέσα στὰ λουλούδια. Παίρνει τὸ παγοῦρι του, ποὺ τῷχει ἀφήσει δίπλα, τὸ ξεβουλώνει καὶ τὸ φέρνει λαίμαργα στὸ στόμα του.

Γραβάει μὲ γερὴ γουλιὰ καὶ τινάζεται πάνω, μισοπνιγμένος, δῆχοντας καὶ μετὰ μάτια πεταμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ὁ Πέτρος τὸν κυττάζει ἀνήσυχος.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!, λέει ὁ Σάμ. Ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸ εἶχα γεμίσει μετὰ θάλασσα!, Πῆτ!

Ὁ φίλος του δὲν μπορεῖ

νὰ κρατηθῇ καὶ σκάει στὰ γέλια.

Ἡ εὐθυμία του ὅμως κόβεται ἀπτότομα, καθὼς καὶ ὁ βῆχας τοῦ Σάμ.

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ τους, πῖσω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἀκούγονται ἐκπληκτικὲς ἀντρικὲς φωνές.

— Τί τρέχει, ὁρέ;

— Ποιὸς εἶναι; ἐκεῖ πέρα;

Βήματα πλησιάζουν διαστικτά.

Τὰ δυὸ παιδιὰ νοιώθουν νὰ τὰ περιλούη κρύος ἰδρώτας.

— Πάλι τὰ μουςκεψά! κἀνε; ὁ Σάμ ἀπαρηγόρητος.

Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν χάνει καρὸ.

Ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχουν ἀπλωμένα τὰ ρούχα καὶ

τ' ἀρπάζει στήν ἀγκαλιά του.

— Ἀπὸ δῶ!, μουρμουρίζει κι' ἀρχίζει νὰ τρέξη μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι μέσα σ'τοὺς φουντωτοὺς θάμνους, ἀκολουθώντας τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ κείνη πού εἶχαν ἀκουστή οἱ φωνές.

Ὁ Σάμ θέλοντας καὶ μὴ, τὸν ἀκολουθεῖ κι' ἐκεῖνος.

Φτάνουν σ' ἓνα ἄλλο σημείο πού τὰ φύλλα τοὺς κρῦβουν ἐντελῶς.

Ὁ Πέτρος σταματάει.

Στήνει τ' αὐτὶ του.

Ὁ Σάμ μένει κι' αὐτὸς κόκκαλο, σὰν ἀγαλμα.

Τὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖ κοντὰ τοὺς ἔχουν σταματήσει. Συνομιλοῦν ὁμῶς μετὰ ξύ τοὺς καὶ τὰ λόγια τοὺς φτάνουν ὥς τὸ μέρος τῶν δυὸ ἀγοριῶν:

— Δὲν σοὺ φάνηκε πῶς ἄκουσες γέλια ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος, ὀρέ;

— Ναί... Καὶ σὰ νὰ ἄκουσα κάποιον νὰ βήχη!, ἀποκρίνεται μιὰ δεύτερη φωνή.

Ἀμέσως ὕστερα ἀκούγονται ἀνασκαλέματα μέσα στὰ φύλλα.

Ὁ Πέτρος πᾶφτει μπρούμυτα καὶ παραμερίζει λίγο τὰ κλαδιά πού βρίσκονται ἐμπρὸς του. Δὲν ἄργεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς ἀνθρώπους πού ψάχνουν καιμιὰ δεκαπενταριὰ μέτρα πρὸ πέρα. Μιὰ φαίνεται καὶ μιὰ χάνονται μέσα σ'τὶς πυκνὲς φυλλωσιές. Τοὺς ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὶς στολές τοὺς.

— Εἶναι δυὸ εὐνοῦχοι, γυρίζει καὶ λέει ψιθυριστὰ στὸ

αὐτὶ τοῦ Σάμ. Αὐτὸ εἶναι καλὸ σημάδι, γιατί θὰ πῇ πῶς βρισκόμαστε κοντὰ στὸ χαρὲμι τοῦ Μουφτή. Φαντάζομαι πῶς κάπου ἐδῶ θὰ ἔχουν φέρει κι' ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, πού ἤρθαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε.

Στὸ μεταξύ, κι' οἱ δυὸ εὐνοῦχοι φαίνονται ν' ἀπογοητεύονται ἀπὸ τὴν ἔρευνά τοὺς.

— Δὲν εἶναι κανεῖς!, λέει ὁ ἓνας τοὺς. Πάμε... Κάποιο νυχτοπούλι θὰ ξύπνησε μὲ τὰ βήματά μας κι' ἔφυγε κρῶζοντας...

— Καὶ θάταν κρυολογημένο, γιατί τὸ ἀκουσα νὰ βήχη! λέει ὁ ἄλλος μὲ θυμὸ.

Ὡστόσο φεύγουν βαδίζοντας πλάι - πλάι καὶ μόνο καιμιὰ φορὰ κοντοστέκουν καὶ κυττάζουν πίσω τοὺς μ' ἀνησυχία.

Τὰ δυὸ ἀγόρια δὲν σαλεύουν ἀκόμα ἀπὸ τὴ θέσι τοὺς, ὅσο πού τοὺς χάνουν τελείως ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς καὶ παύουν καὶ νὰ τοὺς ἀκούνε.

— Φτηνὰ ξεμπερδέσαμε!, μουρμουρίζει ὁ Πέτρος.

— Ἐσὺ ξεμπερδέψες φτηνά!, γρυλλίζει ὁ Σάμ ἀπαρηγόρητος. Ἐγὼ ὅμως ἤπια τὸν ...μισὸ Βόσπορο καὶ μοῦρχεται τέτοια ἀναγούλα, πού δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου! Ἄν δὲν βάλω κάτι στὸ στόμα του, θὰ λιποθυμήσω! Θὰ τὸ ρίξω στὸν ἐμετό!

Τὰ ρουθούνια τοῦ ὅπως μιλάει ἀνοίγουν παραξένα καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ Πέτρος νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, τὸ κωμικὸ ἀγόρι ξαναλέει:

— Σοὺ μυρίζει τίποτα Πήτ;

Τὸ Ἑλληνόπουλο μυρίζεται·
κι' αὐτὸ τὸν ἀέρα καὶ ξερο-
γλείφεται:

— Σὰ νάχης δίκιο! Κάτι
ψηίνουν ἐδῶ κοντὰ τοῦ μοσχο-
βολαίει!

— Καὶ μούρχεται· καὶ μυ-
ρωδῶ ἀπὸ κουνουπίδι, καπα-
μᾶ! μουρμουρίζει ὁ Σάμ. Νο
μῖζω δὲ πῶς φτιάχνουν καὶ
σκορδαλιά! ὦχ! Τὸ στομα-
χάκι μου! Λές Πήτ, νὰ βρι-
σκόμαστε κοντὰ στὴν κουζί-
να τοῦ χαρεμιού;

— Δὲν ἀποκλείεται...

— Πάμε... πάμε μιὰ βόλ-
τα, νὰ... μυρίσωμε ἀπὸ πιὸ
κοντὰ;

Τὸ Ἑλληνόπουλο καταλα-
βαίνει πῶς κάτι τέτοιο θῆναι
πολύ ριψοκίνδυνο ἀλλὰ ὁ θα-
λασσινὸς ἀέρας τοῦ ἔχει ἀνοί-
ξει κι' αὐτουνοῦ τρομερὰ τὴν
ὄρεξι.

— Θὰ πάμε!, λέει ἀποφα-
σιστικά.

— Ἐμπρός, Πήτ!

Καὶ ὁ Σάμ Σάμσον κάνει
νὰ ξεκινήσῃ κιόλας ἀλλὰ ὁ
φίλος του τὸν τραβάει γελών-
τας ἀπὸ τὸ χέρι.

— Γιὰ τοῦ τόβαλες βρὲ ἀ-
θεόφοβε;

— Γιὰ τὸ μαγειρεῖο, δὲν
εἶπαμε;

— Θὰ τοὺς πῆς πῶς εἶσαι
...ὁ Ἀδάμ;

Ὁ Σάμ γουρλώνει καὶ πά-
λη τὰ ὀλοστράγγυλα ματάκια
του.

— Ἀ! Ναί! Ξέχασα!, λέ-
ει. Πρέπει νὰ ...ντυθοῦμε πρῶ-
τα!

Εὐτυχῶς ὁ ἥλιος εἶναι πολὺ
δυνατὸς καὶ τὰ ρούχα τοὺς ἔ-

χουν σχεδὸν στεγνώσει. Ντύ-
νονται βιαστικά - βιαστικά
καὶ οἱ δυὸ καὶ ὕστερα ξεκί-
νουν γρήγορα, ἀκολουθώντας
τὴς μυρωδιᾶς σὰν κυνηγόσκυ-
λα. Δὲν ἀργοὺν νὰ δοῦν ἐμ-
πρὸς τοὺς ἕνα χαμηλὸ κτίριό
μὲ μιὰ πανύψηλη καμινάδα,
ποῦ καπνίζει τοῦ καλοῦ και-
ροῦ.

Ὁ Σάμ ξερογλείφεται.

— Λές νάναι αὐτό, Πήτ;

Τὸ Ἑλληνόπουλο κουνάει
τὸ κεφάλι του καταφατικά.

Πηγαίνει μπροστὰ κι' ἐπεὶ
δὴ τὰ δέντρα ἔχουν τελειώσει
καὶ συνεχίζουν μόνο οἱ φουν-
τωτοὶ θάμνοι, πέφτει μπρού-
μυτα καὶ προχωρεῖ σέρνοντας
σὰν φίδλ. Ὁ Σάμ τὸν μιμεί-
ται χωρὶς καθυστέρησι.

— Γρήγορα, Πήτ! Κάτι...
κάτι κακὸ γίνεται στὸ στομά-
χι μου! Τὸ γάλα τσακώνεται
μὲ τὴ θάλασσα!

Ὁ Πέτρος ὅμως προχωρεῖ
σιγὰ καὶ προσεκτικά, κυττά-
ζοντας παντοῦ ὀλόγυρα. Τέ-
λος φτάνουν χωρὶς ἀπρόοπτο
ἐξω ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο. Βλέ-
πουν ἀρκετοὺς σερβιτόρους
καὶ σκλάβες ποὺ βγαίνουν ἀ-
πὸ αὐτό, κρατώντας στὰ χέ-
ρια τοὺς χρυσὰ καὶ ἀσημένια
σερβίτσια, ποὺ ἀχνίζουν, τρα-
βώντας πρὸς τὸ μέρος ἐνὸς
ἄλλου, μεγαλόπρεπου κτιρίου
ποῦ ὑψώνεται δεξιὰ τοὺς.

— Πή... Πή... Πή!

— Τὴ τρέχει, Σάμ;

— Κύτταξε ἐκεῖ μέσα! Λέ-
ει λιγωμένο τὸ κωμικὸ ἀγόρι.

Πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρο
μπροστὰ οὖς, ἕνας παχὺς καὶ
ἡλικιωμένος μάγειρος βγάζει

ἀπὸ ἑναν φούρνο μιὰ ὀλόπαι-
χη γαλοπούλα γαρνιρισμένη
ὑπέροχα. Τὴ δοκιμάζει καὶ τὰ
μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ
εὐχαρίστησι.

— Θὰ λιποθυμίσω!, ψελ-
λίζει ὁ Σάμ. Νάχα ἓνα τόσο
δὰ κοψιδάκι ἀπ' αὐτὴ τὴ γα-
λοπούλα! Ἀλλὰ πῶς νὰ μποῦ
με ἐκεῖ μέσα, ποὺ εἶναι τόσο
κόσμος!

Ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγε-
λο ἀπλώνεται στὸ πρόσωπο
τοῦ Πέτρου.

— Μεῖννε ἀκίνητος καὶ κρύ-
ψου!, λέει τοῦ φίλου του.

Ἐρποντάς πάλι χάνεται
πίσω στοὺς θάμνους, ἀλλὰ
δὲν ἀργεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ. Ἐ-
χει τώρα στὰ χεῖρα του μιὰ ἴ-
σια καὶ μακρὰ βέργα καὶ κά-
νει μυτερὴ τὴ μῆτη της, τρί-
βοντάς τὴ στὴ γῆ.

— Ἡ γαλοπούλα εἶναι ἀ-
κόμη στὴ θέσι της, Σάμ; λέει
ἀνίσχυα.

— Ἐκεῖ εἶναι, Πήτ! Δὲν
τῷχει κουνήσει! Αὐτὸς ὁ χον-
τρομπαλὰς τῆς ρίχνει συνε-
χῶς ἀπὸ πάνω μυρουδικὰ καὶ
σάλτσες! Πάει νὰ μὲ τρελ-
λάνῃ!

— Ἀκου τὶ θὰ κάνῃς τώ-
ρα καὶ γρήγορα!, τοῦ λέει
ὁ Πέτρος. Δέχεσαι νὰ ριψο-
κινδυνεύσῃς γιὰ ἓνα καλὸ γεύ-
μα;

— Καὶ τὸ κεφάλι μου, ἀ-
κόμη, Πήτ!

— Ὁραῖα! Τρέξε λοιπὸν
καὶ χτύπησε ἐκεῖνη τὴν πόρ-
τα ποὺ βρίσκεται στ' ἀριστε-
ρὰ τοῦ μάγειρου! Ὑστερα
φύγε ἀμέσως τρέχοντας καὶ

κρύψου πάλι μέσα στοὺς θά-
μνους.

— Γιατί, Πήτ; Τὶ θά...

— Γρήγορα! Μὰς παίρ-
νουν τὴ γαλοπούλα!

Ὁ Σάμ τινάζεται· σὰ νὰ
τὸν κλώτσησε ἄλογο. Σ' ἓνα
δευτερόλεπτο βρίσκεται σ' ἐ-
κεῖνη τὴν πόρτα καὶ βροντάει·
τέσσερις φορές ἀπανωτά. Κα-
τόπιον γίνεται λαγὸς καὶ πᾶει
καὶ χάνεται· στοὺς θάμνους μ'
ἓνα ἀπῆθανο πλυνζόν. Εἶναι
καμρὸς, γιατί ὁ παχὺς μάγει-
ρος ἀνοίγει καὶ κυττάζει ἔξω
νὰ ἰδῇ ποῖος χτύπησε. Τὰ μά-
τια του γουρλώνουν παραξενε-
μένα, καθὼς δὲν βλέπει κανέ-
να!

Κυττάζει καὶ ξασκυττάζει
καὶ ξύνει τὸ κούτελό του ἀπο-
ρημένος. Ἀναισθηκάνει τοὺς ὤ-
μους καὶ ξαναγυρίζει μέσα,
κλεινόντας πίσω του τὴν πόρ-
τα. Τότε μπήγει μιὰ τρομερὴ
φωνὴ καὶ τὰ μάτια του πάνε
νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγ-
χες τους. Μένει μαρμαρωμέ-
νος. Βλέπει τὴν γαλοπούλα
ποὺ εἶχε στὸ ταμί, νὰ βρῖσκε-
ται στὸν ἀέρα καὶ νὰ πετᾷ
ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυ-
ρο! Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀν-
τιληφθῇ πῶς τὸ ψημένο που-
λερικὸ εἶναι καρφωμένο στὴν
ἄκρῃ μιᾶς λεπτῆς βέργας.

Πέφτει μονομιάς στὰ γόνα-
τα κι' ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει
σὰν τρελλὸς καὶ νὰ κάνῃ με-
τάνοιες. Ὅλοι μέσα στὸ μα-
γειρεῖο τρέχουν ξαφνιασμένοι
κοντὰ του.

— Θαῦμα τοῦ Ἀλλάχ!
Θαῦμα τοῦ Μωάμεθ!, σκού-
ζει ὁ μάγειρος μὲ δακρυσμέ-

νά μάτια. Ἡ ψημένη γαλοπού-
λα ἀναστήθηκε! Σηκώθηκε ἀ-
πὸ τὸ τασιί της καὶ πέταξε
— Τρελλάθηκες μπρέ;

— Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια
μου! Πέστε στὰ γόνατα καὶ
προσκυνήστε τὸ μεγάλο θαύ-
μα τοῦ Προφήτη! Τὴν εἶδα
μὲ τὰ μάτια μου, νὰ πετᾷ ἀ-
πὸ ἐκεῖνο τὸ ἀνοιχτὸ παραθύ-
ρο! Φτερούγιζε μὲ τὰ χωρὶς
πούπουλα, καψαλισμένα φτε-
ρά της καὶ ἐκρωζε ὀλοζώντα-
νη! Τὴν ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά
μου!

Δυὸ-τρία παραπαίδια τρέ-
χουν πρὸς τὸ παράθυρο, μὴν
μπορῶντας νὰ πιστέψουν τὰ
ἀνήκουστα λόγια τοῦ μάγει-
ρα. Ἀπ' ἔξω ὅμως δὲν ὑπάρ-
χει ψυχὴ. Τῇ γαλοπούλᾳ μὲς
στὸ τασιί τὴν εἶχαν δῆ κι' ἄλ-
λοι πολλοί, μάλις προηγουμέ-
ως. Βλέπουν πῶς τώρα λεί-
πει, ἐνῶ οἱ πατάτες καὶ οἱ
ἄλλες γαρνιτούρες βρίσκονται
ἀκόμα ὀλόγουρα καὶ μωσχοβο-
λᾶνε. Θέλοντας καὶ μὴ ἀναγ-
κάζονται νὰ πιστέψουν ὅλοι
τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ Ἀλλάχ.
Πέφτουν στὰ πόδια γύρω ἀπὸ
κεῖνο τὸ «ἄγιο» τασιί καὶ κά-
νουν ὅλοι μετάνοιες, ξεφωνί-
ζοντας ὑστερικὰ τὸ ὄνομα τοῦ
Προφήτη!

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ὁ Πέτρος
καὶ ὁ Σάμ, ἔχουν φτάσει ἀ-
νάμεσα στὰ πρώτα δέντρα.

Τὸ βάζουν στὰ πόδια κι' ὅ-
ταν βρίσκονται πολὺ μακριὰ
μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι,
σταματοῦν σκασμένοι στὰ γέ-
λια, γιὰτὶ εἶχαν ἀκούσει τὸ
μάγειρο πού φώναζε μὲ ὅλη

τοῦ τῇ δύναμι, γιὰ τὸ «θαύ-
μα» τοῦ Ἀλλάχ.

Ἀρχίζουν νὰ ξεκοκκαλίζουν
τὴ γαλοπούλα τους.

Ἐπίθεσις
στὸ χαρέμι

Ο ΤΑΝ τὸ σκοτάδι εἶχε πολ-
λὲς ὥρες πού σκέπασε τὴ γῆ,
ὁ Πέτρος ἀνασηκώνεται.

Καὶ τώρα, Σάμ, στὴ δου-
λειά λεί. Ἀρκετὰ τὸ γλεν-
τήσαμε!

—Ναί, Πήτ! Πού θὰ πᾶμε
τώρα;

— Θὰ ψάξουμε γιὰ ἐκεῖνη
τὴ μικρή... Ἐλπίζω νάχουν
κοιμηθῇ πιά ὅλοι αὐτὴ τὴν
ῥα... Θυμάσαι ἐκεῖνο τὸ με-
γάλο κτίριο, πού πηγαίνανε
οἱ σερβιτόροι μὲ τοὺς δίσκους
τὰ φαγητά; Τὸ δίχως ἄλλο
αὐτὸ εἶναι τὸ χαρέμι... Ἐλα
μαζὶ μου καὶ προσπάθησε νὰ
περπατᾷς ἀθόρυβα.

— Ἐννοια σου, Πήτ!

Πραγματικά, τὰ δυὸ ἀγό-
ρια προχωροῦν σὰν φαντάσμα-
τα μέσα στὸ σκοτάδι.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν στὸ
κτίριο πού εἶπε ὁ Πέτρος.

Ἐκεῖ ἀπ' ἔξω, στὸ μέρος
πού βρίσκονται, πηγαίνου-
ρεται ἓνας πελώριος ἄντρας
καὶ σὲ κάθε στροφὴ πού κά-
νει γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ πρὸς
τὰ πίσω, ἀστράφτει ἀπειλη-
τικὰ στὸ λιγοστὸ φῶς τῶν ἀ-
στρων τὸ θεώρατο γιγατάνι
τοῦ.

Ὁ Πέτρος κυττάζει ὀλόγου-
ρα καὶ στήνει τ' αὐτί του. Κα-
νεὶς ἄλλος φρουρὸς δὲν ὑπάρ-

χει ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά.
 Ὁ Σάμ παρατηρεῖ μιά τὸν φρουρὸ καὶ μιά τὸν φίλο του καὶ ψιθυρίζει στ' αὐτὶ τοῦ δεύτερου, μὲ ἀπάθεια:

— Μήπως σ' ἐμποδίζει ἡ παρουσία του, Πήτ; Θέλεις νὰ τὸν δώλω νὰ κοιμηθῇ;

— Ὁχι, Σάμ, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος ψιθυριστά. Πρέπει νὰ τὸν κανονίσουμε ἔτσι πού νὰ μὴ φωνάξῃ ἀλλὰ νὰ μὴ χάσῃ καὶ τὶς αἰσθήσεις του. Πρέπει νὰ μάς πῇ σὲ ποῖο μέρος ἔχουν τὴν κοπέλλα πού μάς ἐνδιαφέρει.

— Πολὺ καλὰ, Πήτ! Κι' αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ κάνω! Κύττα!

Ὁ Πέτρος δὲν ἀνησυχεῖ καὶ πολὺ. Ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ἔχει κόψει ἓνα χοντρὸ ξύλο καὶ τὸ κρατᾷ σὰν ρόπαλο στὰ χέρια του, ἕτοιμος νὰ ἐπέμβῃ ἂν κάτι πάῃ στραβά.

Μόλις ὁ φρουρὸς τοῦ γυρίζει τὴν πλάτη καὶ πηγαίνει πρὸς τὰ πέρα, τὸ ἀγόρι τρέχει καὶ τρυπώνει μέσα στὴν πύλη πού φρουρεῖ ὁ ἄλλος.

Ὁ εὐνούχος δὲν ἀντισταμβάνεται τίποτε. Κάνει ὀλόκληρη τὴν βόλτα του καὶ τὴν ὥρα πού φτάνει μπρὸς στὴν πόρτα, ὁ Σάμ τὸν χτυπᾷ μὲ τὴν κόψι τῆς παλάμης του στὸ καρύδι, καθὼς πετιέται ἄξαφνα ἀπὸ τὴν κρυψώνα του. Ἕνας σιγανὸς πνιχτὸς βόγγος βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του. Τὰ πόδια του παραλύουν κι' ἀναγκάζεται νὰ γονατίσῃ κάτω. Τὰ μάτια του πετάγονται ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Πιάνει ἀπελπισμένος τὸν λαίμω

του καὶ μὲ τὰ δύο τὸν χέρια, σὰν νὰ πνίγεται. Ἀγωνίζεται τοῦ κάκου ν' ἀναπνεύσῃ.

— Ἄν θές τὴ ζωή σου, ξαναλέει τὸ γενναῖο ἀγόρι, ὀδήγησέ μας ὁμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ κοριτσιοῦ πού φέρανε σήμερὰ ἐδῶ μὲ τὸ ζόρι!

Μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τρεκλίζοντας καὶ βαρειαυσαίνοντας ὑπακούει ὅσο μπορεῖ πρὶ γρήγορα. Τὸν ἀκολουθοῦν ἀθόρυβα καὶ περνοῦν μερικoὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους. Ἀπὸ παντοῦ γύρω ἀκούγονται οἱ ἀνάσες καὶ τὰ ροχαλητὰ τῶν γυναικῶν πού κοιμῶνται.

Δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν οὐτε δυσκολεύονται νὰ καταλάβουν ποῖο εἶναι τὸ δωμάτιο ἐκείνης πού ζητοῦν.

Ξαφνικά, πίσω ἀπὸ μιά πόρτα, ἀκοῦν μιά κοριτσιίστικη φωνή, γεμάτη πείσμα καὶ θυμὸ:

— Ὁ ἡλίθιος! Ὁ παλιάνθρωπος! Ἐγὼ νὰ γίνω γυναίκα του!... Ἄν δὲν μπορέσω νὰ σκοτώσω ἐκεῖνον, θὰ σκοτωθῶ μονάχη μου!

Ὁ Πέτρος νοιώθει ἀπέραντο θαυμασμὸ γι' αὐτὴ τὴν ἀγνωστὴ κοπέλλα. «Μιά ὅποια δὴποτε ἄλλη στὴ θέσι τῆς συλλογίζεται «θὰ τῷχε ρίξῃ στὸ κλάμα! Ἐτοῦτ' ἐδῶ ἔχει πάρει φωτιά καὶ ἀπὸ τὸν τόνο της καὶ μόνο, καταλαβαίνει πῶς εἶναι ἱκανὴ νὰ κάνει ὅλα ἐκεῖνα πού λέει!»

Καὶ διατάζει τὸν εὐνούχο ἀγκυλώνοντάς τον μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ γιαταγανιοῦ:

— Ἄνοιξε!

Ἐκεῖνος ὑπακούει τρέμοντας πάντα. Μιά λάμπα εἶναι ἀναμμένη στο δωμάτιο. Ἡ νεαρή κοπέλλα δὲν ἔχει πέσει καθόλου στο κρεβάτι της. Ἔχει ἀπομείνει ἐτσι ὅπως ἀκριδῶς τὴν ἔχουν ντύσει οἱ σκλάβες της καὶ φοράει ἀκόμα τὸν φερετζὲ ποὺ τῆς ἔχουν βάλει. Μόλις βλέπει τὸν εὐνοῦχο μουγγρίζει σὰν τίγρις κι' ἀρπάζει μιὰ βαρειά, κρυστάλλινη καράφα, πάνω ἀπὸ ἓνα τραπέζακι.

— Ἄν ζυγώσης ἓνα βῆμα, θὰ σοῦ σπάσω τὸ χοντροκαύκαλό σου μ' ἐπτοῦτα δῶ!, λέει, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια της πέφτουν πάνω στὸν Πέτρο καὶ τὸν Σάμ.

Βλέπει τὸ γιαταγάνι ποὺ κρατάει τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπειλώντας τὸν εὐνοῦχο καὶ καταλαβαίνει. Τὰ μάτια της ἀστρόφτουν ὑπέροχα. Φαίνεται πὼς ἔχει ἀναγνωρίσει μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ εἶχε δὴ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀμαξά της τὸ ἴδιο ἀπόγευμα.

— Ἦρθατε γιὰ μένα. Γιὰ νὰ μ' ἐλευθερώσετε!, μουρμουρίζει συγκινημένη.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἀποκρίνεται. Σηκώνει τὸ γιαταγάνι καὶ μὲ τὴ λαθὴ του χτυπάει μὲ δύναμι τὸν εὐνοῦχο στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ Ἐκεῖνος σωριάζεται κάτω διχως νὰ βγάλῃ ἄχνα.

Σὲ δυὸ λεπτὰ τὰ δυὸ παιδιά τὸν ἔχουν δέσει χειροπόδαρα καὶ τὸν ἔχουν φιμώσει γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ φωνάξῃ.

Ἡ κοπέλλα δὲν μπορεῖ νὰ κρίνῃ τὴν εὐτυχία της. Ἡ χαρὰ της εἶναι τόσο φανερὴ ποὺ ὁ Πέτρος τὴ βλέπει καὶ χαμογελάει.

— Μὴ χαίρεσαι ἀκόμα, τῆς λέει. Δὲν πέρασε ὁ κίνδυνος.

— ὦ! Καὶ νὰ πεθάνω τώρα, θάμαι πιὸ εὐτυχισμένη παρὰ ἐδῶ μέσα!, ἀποκρίνεται μὲ θερμὴ καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο νοιώθει νὰ μεγαλῶνῃ ἀκόμα πιὸ πολὺ ὁ θαυμασμὸς του γιὰ κείνη τὴν ἀτρόμητη κοπέλλα.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως γίνεται κάτι ποὺ κανεὶς δὲν τὸ περιμένει.

Ἀγριε φωνὲς ἀκούγονται ἀπ' ἔξω καὶ δυνατὸ ποδοβολητὸ στοὺς διαδρόμους τοῦ χαρεμιῦ.

— Τί πάθανε αὐτοὶ καὶ τρέχουν ἐτσι; ρωτᾷ ὁ Σάμ μὲ περιέργεια.

— Θὰ ἦρθαν γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς, μουρμουρίζει ὁ Πέτρος ἀνήσυχος καὶ μὴ βρίσκοντας τὸν σκοπὸ στὴ θέσι του, τρέχουν μέσα νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει...

Τὰ δυὸ γενναῖα ἀγόρια καὶ ἡ κοπέλλα, ἀλληλοκυττάζονται ἀμήχανα.

Τὰ ποδοβολητὰ καὶ οἱ φωνὲς πλησιάζουν μὲ τρομερὴ γρηγοράδα πρὸς τὸ μέρος τους.

Μοιάζουν κι' οἱ τρεῖς σὰν ποντίκια, ποὺ ἄξαφνα καταλαβαίνουν πὼς ἔχουν πιαστῇ μέσα στὴ φάκα...

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άρ. τεύχους 5 — Αρχ. 2
Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς) Τηλ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Διευτὴς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Διευτὴς Γ. Γεωργιάδης, Σφ:γγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησίαι δραχ. 100	Ἔτησίαι Δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 2

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Τὸ τέλος τῆς περιπετείας τῶν δύο ἡρώων μας στὴν Κωνσταντινούπολι, σὰς ἐπιφυλάσσει μιὰ ὑπέροχη ἐκπληξι! Δὲν σὰς λέμε τίποτα ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ ἀπολαύσετε καλύτερα.

Μαζὶ ὅμως θὰ διαβάσετε καὶ τὴν καινούργια ἐκπληκτικὴ περιπέτεια τῶν «χρονοναυτῶν» μας, στὸ βάθος τῶν αἰώνων:

«ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ»

Ἀνάμεσα στοὺς ἀρχαίους ἰνδιάνους τῆς Ἀμερικῆς! Τυλιγμένοι ἀπὸ τὸ μυστήριό τῶν αἰμοδιψῶν ἱερέων τους! Ὅπου ὁ Σὰν κινδυνεύει νὰ πη τό... κόκκινο ὕγρὸ τῆς Ζωῆς!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΔΕΝ ΗΡΘΕ ΕΔΩ ΓΙΑ
ΝΑ ΣΑΣ ΠΟΛΕΜΗΣΗ.. ΟΜΩΣ
ΘΑ ΥΠΕΡΑΣΤΕΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ.
ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΘΑ ΠΟΛΕΜΗΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ Ή ΕΝΟΣ Ή ΟΛΩΝ..

ΕΙΣ Ο ΛΟΚ, ΘΑ ΠΑΛΕΨΟ ΜΑΖΙ
ΣΟΥ ΤΑΡΖΑΝ.. ΜΟΝΟΣ ΧΩΡΙΣ
ΝΑ ΜΕ ΒΟΗΘΗΣΗ ΚΑΝΕΙΣ...

ΠΙΑΣΤΟΝ
ΛΟΚ! ΤΟ
ΣΚΑΕΙ..

ΕΛΑ ΛΟΙΠΟΝ
ΠΙΟ ΕΔΩ.. ΣΤΟ
ΑΝΟΙΓΜΑ...

ΒΑΝΤΟΛΟ!

ΕΜΠΡΟΣ!

